

Leto IV.
1906.

Štev. 7.
Julij.

BOGOLJUB

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.

V Ljubljani, 1. julija 1906.

Izhaja začetkom vsakega meseca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

Androž

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko.)**
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina VII. zvezka:

	Stran
Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo	193
Jaz sem tvoj Bog. (Pesem)	196
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	196
Gospod, pri nas ostani! (Pesem)	199
III. shod voditeljev Marijinih družb	200
Na III. slovenski katoliški shod!	202
K Jezusu po Mariji!	203
V nebesih sklenjen	205
Bog s teboj! . . . (Pesem)	207
Dr. Josip Stadler — 25 let nadškof vrhbosanski	207
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	208
Kdo postane svetnik?	210
Kri za sv. vero	211
Hvale in posnemanja vredno	213
Spomini s katoliškega shoda na Dunaju	214
Razgled po Cerkvi	216
Drobtine	223
Odpustki meseca julija 1906	224
V molitev se priporočajo	224
Zahvale	224
Darovi	224

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

ROGOJUR

Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo.

Zadnjič ste brali novi odlok rimske stolice o pogostem in vsakdanjem sv. obhajilu.^{*)} Naj dodamo danes nekaj besedi pojasnila k temu odloku!

Odlok omenja, da so bila v teku časa različna mnenja glede pogostnega sv. obhajila in glede priprave ali razpoloženja, ki je potrebno za pogostno oziroma vsakdanje sv. obhajilo. Da, priznati moramo, da se je doslej v tej zadevi kakor drugod tako tudi pri nas splošno nekoliko drugače ravnalo, kakor pa imenovani odlok odločuje.

Naj se nad tem nikdo ne izpodtika! Saj so bila tudi v drugih verskih zadevah večkrat različna mnenja, dokler ni Cerkev odločila: tako-le bodi! Tako beremo že v »Dejanju apostolov, da so imeli prvi kristjani in tudi apostoli sami pobožne prepire, ali naj se v Cerkev sprejemajo samo judje ali tudi neverniki, in zopet ali naj se spreobrnjenim naklada tudi Mojzesova postava ali ne. Tedaj so stopili apostoli skupaj v zbor in sklenili: Dopadlo je svetemu Duhu in nam, nobenega bremena vam več nakladati... (D. ap. 15, 28.) Takih vprašanj je bilo v teku časa nešteto veliko. Med drugimi tudi vprašanje o brezmadežnem spočetju Marijinem in o papeževi nezmotljivosti, — vprašanja, ki sta bili rešeni šele pred kratkim. Vprašanje o

Marijinem vnebovzetju je še vedno odprto. In tako še marsikaj drugega. Nekatera vprašanja se sučejo okoli verskih resnic samih, pri drugih pa gre za dejansko ravnanje in uporabljanje verskih resnic (cerkveno disciplino). Ravno prepiri, če smemo tako reči, ali razprave, različna mnenja, ki so se pojavila, so dala Cerkvi povod, da je sama vmes posegla in odločila zdaj to stvar zdaj pa ono.

Bog nam je namreč razodel le to, kar nam je k zveličanju potrebno, torej bistveno potrebne reči, o katerih ne more biti nobenega dvoma in nobene negotovosti in do katerih bi človeški um večinoma sam tudi ne mogel dospeti ali vsaj ne dosti jasno. Drugo je pa prepustil človeškemu razumu, naj na podlagi danega razodetja sam dalje preiskuje (saj zato je dal človeku um, da ž njim resnice išče), in pa razsodbi svete Cerkve, katero je postavil za svojo namestnico na zemlji. Zato je pa dal Cerkvi 1. dar nezmotljivosti, 2. vso oblast: »Karkoli boš zavezal, bo zavezano, in karkoli boš razvezal, bo razvezano.« Nezmotljivost je potrebna pri določevanju verskih resnic, oblast pa pri določevanju verskega življenja. Ko bi bil Bog vse verske resnice do zadnjega sam izpeljal in vse versko življenje natančno sam določil, bi ne bilo treba cerkvi nezmotljivosti in deloma tudi oblasti ne. Ako hočemo v podobi in primeri govoriti, lahko rečemo: Je-

^{*)} V naslovu samem je bila velika napaka. Mesto »Kongregacijskega sv. zbor« se ima brati »Kongregacije sv. zbor«.

zus Kristus je tempelj kraljestva božjega v glavnem sam postavil, bolj natančno izdelavo tega tempelja, njega ometanje, osnaženje in okrašenje je pa prepustil svojim namestnikom.

Taka je tudi skrivnostjo sv. Rešnjega Telesa. Jezus je rekel samo: »To je moje telo — vzemite in jejte! To je moja kri — vzemite in pijte! In to delajte v moj spomin!« Kaj ne, kako kratko in priprosto! Reč tolike imenitnosti! To je sploh način in znak božjega govorjenja in ravnanja. Mi ljudje veliko govorimo, pa malo povemo. Bog pa izpregovori eno besedo, en stavek, in — ustvarjena so čuda!... »Bodi,« je rekel, in — bil je svet. »To je moje telo,« pravi, in storjeno je večje čudo, kakor nov svet. »To delajte v moj spomin,« na kratko dostavi, in — dana je za vse čase njegovim namestnikom oblast, delati čuda, kakršna je on sam storil...

Torej, kaj ne, kako kratko in priprosto! »Vzemite in jejte; vzemite in pijte; to delajte v moj spomin!« Pač je rekel še ob drugi priliki: »Resnično, resnično vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« In: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.« Kdaj in kolikokrat pa naj to delajo, kdaj in kolikokrat jemljejo in uživajo, tega ni nič določil. Namesto vsakega daljšega pojasnila je rekel: »Karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih.« Jezus Kristus je torej sam sebe popolnoma izročil v roke svojih namestnikov. Kolikorkrat hočejo, ga pokličejo iz nebes; kamorkoli hočejo, ga predevajo in prenašajo; kolikorkrat hočejo, ga uživajo in uživati dajejo! Čudovita in nedoumljiva ponižnost in udanost Boga do ljudi!...

In tako je cerkev res kakor druge reči tako tudi to najsvetejšo zadevo vzela v roke in odločevala o njej po potrebi; določila n. pr. kolikokrat in kako naj mašniki mašujejo, kako in kje naj se shranjuje Najsvetejše, kolikokrat se mora obnavljati, kako deliti zdravim, kako bolnim in sto drugih podrobnosti. Tako je med drugim svoj čas tudi izdala važno določilo, kolikokrat najmanj ga mora

vsak kristjan prejeti; zdaj pa je po Piju X. določila, rekel bi, ravno nasprotno: Kolikokrat največ ga sme kdo prejeti, ali v kakšnem stanju mora biti, kdor ga hoče pogostokrat ali največkrat, kar je mogoče: vsak dan prejeti. Kakor nekdanj apostoli na svojem zboru, tako nekako govori tudi sedaj sveti oče s svojimi svetovavci: Zazdelo se je svetemu Duhu in nam, določiti tako in tako....

In zdaj, ko je prišel ta odlök, ki nam je prinesel marsikaj novega, kaj naj rečemo na to? Kaj drugega kakor to, kar so že od nekdanj rekli ob enakih prilikah: Roma locuta — causa finita! Rim je govoril — stvar je odločena!

Marsikaj novega nam je prinesel ta dekret, različnega odsedanje navade. Dozdaj se je zahtevala večja svetost za pogosto in celo še za vsakdanje sveto obhajilo; rimski odlök pa to pobožno navado olajšuje in pogosto ter vsakdanje sveto obhajilo želi bolj pospešiti. Z vso spoštljivostjo in pokornostjo sprejemamo to rabsodbo najvišje cerkvene oblasti; in ne le pokorno ter spoštljivo, marveč tudi z veliko hvaležnostjo in veseljem.

Rimska stolica — zdi se mi, da smemo tako reči — je s tem dobro pogodila želje in namene Srca Jezusovega. »Željno sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje,« te besede, ki jih je Gospod govoril pri prvem svetem obhajilu svojih apostolov, odmevajo še vedno iz tabernaklja. Željno želim z vami jesti velikonočno jagnje; silno hrepenim, do vas priti, z vami se združiti; zato pa sem tukaj, to in samo to je namen mojega bivanja med vami. Da, tako je! Jezusovo Srce žene sila ljubezni, združiti se v ljubezni s človeškimi srci; in čim večkrat se to zgodi, tem ljubši mu je, tem bolj mu je ustrezno, tem bolj izpolnjene njegove želje. Zato smo zelo hvaležni sveti stolici, da nam je pokazala Jezusovo ljubezen in nepremagljivo željo po združenju in ljubezni človeški v novi še bolj žarni luči, kakor smo jo bili vajeni doslej gledati.

In zato je ta dekret velike važnosti za Cerkev in krščansko življenje; čez stoletja se bodo še sklicevali nanj. Velik korak je to k uresničenju gesla sv. očeta: »Vse prenoviti

v Kristusu.« In češčenje presv. Rešnjega Telesa, ki se je zadnje čase tako pomnožilo, bo s tem prišlo polagoma prav do svojega viška. Lepo je češčenje, molitev pred Bogom v zakramentu, toda končni cilj, najiskrenejša želja, ki drži našega Boga v tabernaklju, je — združenje s človekom. In končni cilj ter največja sreča, ki jo more in mora doseči ubogi človek, je — združenje z Bogom. To pa se zgodi v svetem obhajilu. Lepo je, če človek kleči pred svojim Bogom in ga moli; toda Jezus se ne zadovolji s tem, da more človeka le od daleč gledati, želi ga marveč prav k sebi potegniti, tako da ga lahko objame in na prsi pritisne... Da, tako je in nič drugače! To niso samo besede, lepe a prazne besede; to in nič manj se zgodi pri svetem obhajilu; to in nič manj je, kar Jezus vedno misli in snuje v svojem Srcu: Kako bi nas pridobil zase, kako pritegnil k sebi, kako nase priklenil, da bi živel z nami kakor ena duša v dveh telesih. Nerazumljivo!... Da, naš kratek um in naše majhno srce ne moreta umeti, kako je to mogoče, kaj more neskončnemu Bogu toliko biti za ubogega človeka, da se tako poganja zanj in za njegovo ljubezen, — in vendar je tako! Zares, če je že David v stari zavezi, ko še niso poznali tako tesnega razmerja, tako srčnega občevanja z Bogom, ves iz sebe vzkljknil: »Kaj je vendar človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ!« Kaj naj rečemo šele mi!... Besedi nam zmanjka, vse moči nam odpovedo, ko bi hoteli izraziti naše začudenje, naše strmenje nad tem, kako se Bog do nas ponižuje in išče naše ljubezni. Zares: Gospod, Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsi zemlji!...

Na prve čase krščanstva se sklicuje rimski odlok, kako so takrat kristjani vsak dan pristopali k mizi Gospodovi. In te prve čase, gorečnost prvih časov želi sveti oče v naših dneh obnoviti. Po pravici! Saj so res sedanji časi v nekem oziru zelo podobni onim časom. Takrat silovito sovraštvo do krščanskega imena in kruto preganjanje krščanstva z ognjem in mečem, — zdaj istotako silovito sovraštvo krščanstva in preganjanje z besedo in peresom, z zlobnimi časniki in brezbožnimi knjigami, z brezverno vedo in filozofijo. Takrat svet strogo ločen na dve polovici: na eni sovražniki, na drugi prijatelji križa Kristusovega, — tudi zdaj se svet vedno bolj ločuje in je že ločen v dva tabora. Kakor so takrat prijatelji Jezusovi toliko bolj Jezusa ljubili in se ž njim družili, kolikor bolj so ga nasprotniki sovražili, tako naj bi bilo tudi danes. In kakor so se tudi takrat ravno za hude boje kristjani krepčali s Telesom Gospodovim, tako naj bi tudi sedaj. Saj molimo pri uri: Kolikor bolj, te svet pozablja in zaničuje, — toliko bolj te hočemo mi častiti in ljubiti, itd. itd. Zares, kolikor bolj svet Bogu hrbet obrača, kolikor bolj taji vse nadnaravno življenje, kolikor bolj beži od cerkve in opuščá svete zakramente, kolikor bolj se drvi za mesenim uživanjem, kolikor bolj si prizadeva ustvariti si nebesa na zemlji, in kolikor bolj besni proti Cerkvi, tembolj se moramo in hočemo mi oklepati Cerkve in v njej živečega Jezusa, pri njem in v njem iskati in najti svoje veselje, svojo srečo, svoj užitek, svojo sladkost, svojo moč, svoje življenje, svojo tolažbo, svoje rešenje, svoja — nebesa na zemlji. (Dalje.)

Jaz sem tvoj Bog.

Jaz sem tvoj Bog. — Kaj še želiš?
Po čem še vedno hrepeniš?
Ne veš li, da te ljubim vroče?
Ljubiti bolj pač ni mogoče.
In vendar ti ne zadostim — — —
Povej, kaj naj ti še storim?

Jaz sem tvoj Bog. — Kaj se solziš,
Če bridko je, kar tu trpiš?
Jaz štejem vse trenutke boja,
Povsod te spremlja milost moja.
Za vse, kar tukaj potrpiš,
Plačilo večno kdaj dobiš.

Jaz sem tvoj Bog. — Kaj se bojiš,
Če v mojem varstvu ti živiš?
Vem, da je temna solz dolina,
Vem, da nesreč zija globina.
A vsega tega se ne boj!
Jaz sem tvoj Bog, jaz sem s teboj!

Jaz sem tvoj Bog, sem oče tvoj,
Ti ljubljenec, otrok si moj.
Če težko bo življenje tvoje,
O, spomni se besede moje:
„Jaz sem tvoj Bog, sem oče tvoj,
Ti ljubljenec, otrok si moj.“

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

V. Srce Jezusovo, življenje kristjanov, pozabljeno!

a) Kristus živi v svojih vernikih. Odrešenik ni več na zemlji v svoji človeški podobi. Šel je v nebesa, da nam gori pripravi prostor. Naši ranjki bratje in sestre po veri so cilj že dosegli, pri njem so, kjer so dosegli mir in srečo. Na zemlji se pa kaže Kristus v življenju svojih zvestih otrok. Pobožen kristjan je drugi Kristus ali Kristusova podoba. Le poglej njegove zveste učence! Njih zvesto izpolnovanje dolžnosti in potrpežljivost v težavah so sadovi njegovega križa, njih čednosti izvir in posnemanje njegovega zgleda, njih življenje je razodevanje njegovega življenja pred našimi očmi. Berite življenje svetnikov! Ali se vam ne zdi, da gledate tukaj življenje z drugega sveta? Posvečujoča in dejanska milost je pognala te cvete v vrtu Kristusovem, kjer on živi v srcu kristjanov. To božje življenje vernikov je najboljši dokaz za resničnost naše vere. Res je dobro, da je človek dobro podučen

o sveti veri in more svoje prepričanje braniti z dokazi razuma, toda kaj pomaga, če se življenje ne vjema s spoznano resnico? Nadnaravno življenje kristjanov pa z vsemi prelepimi sadovi, ki koristijo človeku že na tem svetu, je najboljši dokaz, da smo res na pravem potu.

b) Dušno življenje nam delijo ali pomnožujejo sveti zakramenti. Po milosti torej začne človek nadnaravno življenje in postane živa vejica duhovnega telesa Kristusovega, svete Cerkve. Ko prejme milost, se zgodi nevidoma prav nekaj čudovitega z njim. Duh Kristusov naredi, da to misli in želi, kakor on. Njegova milost in božja lepota pride od njega na vsakega uda, ki more reči z apostolom: »Kristus je moje življenje!« (Fil. 1. 21.) To božjo milost prejemamo po vidnih znamenjih, katera je postavil sam Gospod kot orodje svoje dobrote v svetih zakramentih. Katoličanom niso zakramenti le nekaj zunanega, brez jedra in moči, temveč vir vsega notranjega

življenja in svetosti. Mi vemo, da nas zakramenti operejo naših grehov, da nas očiščujajo in posvečujejo, da nam dajejo moč zoper naše meseno poželenje in vse milosti, katere potrebujemo v duhovni vojski. Odkod pa imajo zakramenti tako moč? Od Kristusa, ki nam v zakramentih deli svojo kri. Da, moč zakramentov je kri Gospodova, katere postane vsak deležen, kdor sprejme vredno kak zakrament. S svojo krvjo nas je odrešil na križu in nam zaslužil zveličanje. To moč svoje krvi je dal sveti Cerkev, ki nam deli svete zakramente. Pri zakramentih postane vsak deležen te presvete krvi, pa tudi božje moči, katera izvira od Kristusa na njegove ude. Vsak, kdor prejme kak zakrament, pride v dotiko s krvjo Jezusa Kristusa, ki mu daje nekaj božjega življenja. Kako čudovita podoba se nam tu odpira! Po celem svetu ima Odrešenik svoje sejavce, škofove in mašnike, ki sejejo v duše kristjanov Kristusovo kri, ko jim delijo svete zakramente. Ta sveta kri požene novo življenje svetosti in gorečnosti, če se vedno na novo namaka in priliva. Pri sv. krstu se prične to nadnaravno življenje, pri birmi smo potrjeni v vojake Kristusove. Kadar poženejo divji poganki naših strasti in človek vedno na novo pade, nas spoved spravi z Bogom in nam da nazaj izgubljeno milost. Sveti zakon združuje moža in ženo v ljubezni, kakor je Kristus združen s svojo nevesto, sveto Cerkvijo, v ljubezni. Mož in žena sta z vso družino Bogu posvečena, da moreta nositi križe življenja. Koliko ima trpeti skoro vsaka dobra mati! Zveza s Kristusom po milosti jo ohrani stanovitno in požrtvovalno in napravi iz slabega človeka svete Monike in svete Elizabete, kakor jih nam povsodi kaže zgodovina. V mašniškem posvečenju pa se odpira studenec, orodje drugih zakramentov, ko se mašniku da oblast deliti zakramente. Tolikokrat se zdaj govori zoper duhovnike, lastni otroci jim delajo težko srce, in vendar, kaj bi bila zemlja, kaj naš rod, kaj mi brez mašnikov? Gotovo le jama razbojnikov, kjer bi se ljudje klali, in drug drugega sovražili.

Katoliška Cerkev je podlaga in jedro sedanje omike. Pri tem ni zmagala z mečem,

ne s samo učenostjo, njena moč, s katero si je srca osvojila in vsakega posebej povzdignila, so bili sveti zakramenti. Najlepši nauki učenjakov niso imeli skoro nobenega vpliva na izboljšanje bližnjega, mogočne države niso mogle napraviti ljudi srečnih, toda Cerkev je sejala božje seme vsakemu v srce. »Pojdite in učite vse narode in učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal. Z zakramenti si je torej sveta Cerkev pridobila ono čudovito moč, ki je spremenila življenje narodov. Le enega zakramenta moram še posebej omeniti.

Sveto Rešnje Telo je hrana nadnaravnega življenja. V tabernaklju on kraljuje. Oltar postane svetišče sv. Cerkve, studenec žive vode, kjer naj bi pili vsi potrebno milost, vsi moč, zdravje, veselje in stanovitnost. Z oltarja, kjer je naš križani brat na tronu milosti, žari na vse neka božja moč, ki prevzame človeka, katerega zadene. Ali še nisi skusil tihe srečne ure, ko si molil zbrano pred njim? Kako jasna je takrat pred nami odprta njegova neizmerna božja ljubezen, njegovo trpljenje, njegovo Srce in naše grešno nevredno življenje! O moj Bog, kdo sem, da se me še spominjaš? Neki čudni svit prihaja od tabernaklja, ki posveti v vse zmote in težave življenja. On, ženin naših duš, nam kliče: »Zaupaj, jaz sem svet premagal!« Pri njem razumemo pomen življenja in prejmemo moč, sami sebe Bogu darovati. Zdaj človek razume, kaj je daritev in kaj žrtev, ker je pri njem, ki je vse za nas daroval, vse trpel, da bi sovražnikom pomagal. Tukaj se poraja veselje in želja, za ljubezen dati ljubezen, za daritev križa darovati Jezusu svoje življenje. Kako lahko razumemo pri sveti maši njegove nauke! Začetkom svete maše nam kaže kot učenik pri listu in evangelju svoje nauke in svojo voljo, kakor bi hotel reči: »Tako živite, da enkrat srečno k meni pridete«; pri povzdigovanju ponavlja kot duhovnik svojo daritev in prosi Očeta usmiljenja za nas grešnike; njegove rane zopet kličejo: »Oče, odpusti jim«; pri obhajilu nas pa kakor radodaren kralj povabi na svojo gostijo ter nam daje jed, ki daleč presega pojedine kraljev in bogatašev, daje nam

samega sebe in s sabo vse. Oltar je središče sveta, nad njim veličastvo večnosti in vrste angelov in svetnikov, ki prejemajo od Jezusa ljubezen za plačilo. Vsi so gori, ki so zveličani v moči te presvete krvi. Pod oltarjem so duše v vicalih, ki v kraju trpljenja stegujejo svoje roke k nam, da pomagamo s to rešivno krvjo. Tudi zanje teče ta sveta rešnja kri. Okoli oltarja se zbirajo narodi zemlje, ker vsi imamo en oltar, enega duhovnika — odrešenika Jezusa Kristusa. Kyrie eleison! Gospod usmili se nas! je klic vsega človeštva po božjem usmiljenju. Skrivni ogenj prihaja iz Srca Jezusovega v naša srca. Kaj naj šele rečem o svetem obhajilu. Ko prejme duša svojega ženina na srce in se z njim popolnoma sklene! Ta čudovita hrana, vsak dan prejemana, je vzgojila mučence, ta nebeška jed je dala sveti Cerkvi one neustrašene misijonarje, one požrtovalne usmiljene sestre po bolnišnicah, one goreče duhovnike, požrtovalne in stanovitne device. Res se izpolnjuje beseda sv. Avguština: »Ne boš,« pravi Jezus, »ti mene v sebe spremenil, jaz bom tebe v sebe spremenil.«

Pogosto prejetje sv. zakramentov. Sveto obhajilo je naša moč v duhovnem boju. Kdo ne čuti lastne slabosti in ognja poželjivosti v svojem srcu? Lažje bi skoraj cvetela cvetlica v mrazu in ledu, kakor ohranil človek nedolžnost in milost brez prejetja svetih zakramentov. Kdo bi pa mogel in smel obupati, ko ima Jezusa pri sebi? »Vse morem v njem, ki me krepča,« pravi apostol. Čim bolj se izrabijo naše moči v vsakdanjem boju, tim večjo dolžnost imamo, da jih pridemo iskat k vsegamogočnemu zdravniku. Vsi ranjeni in slabi naj bi torej prihajali k njemu, da jim ozdravi rane in pomaga, kakor je obljubil. Če je Jezus sam zapovedal, naj prejemamo presv. Zakrament, če so sveti oče nanovo kristjanom priporočili prav pogosto prejetje svetih zakramentov, ako smo le brez smrtnega greha in imamo resnično voljo boljši postati, če so nam vsi mučenci in krščanski spoznavalci, device in vsi drugi zvesti učenci dali najlepši zgled, če nam lastna vest zatrjuje, da smo po obhajilu vendar nekoliko boljši po-

stali ali vsaj bolj spoznali svojo slabost, ali nismo potem dolžni sveti Zakrament prejemati pogosto? Ali niso navadno vsi izgovori le dokazi naše mlačnosti in lenobe, kakor tudi očitega spoznanja, da bi se morali pri večkratnem prejetju svetih zakramentov malo bolj svojim strastem in malim priljubljenim slabostim, razvadam in nagnjenju ustavljati in jih zatirati, kar pa ne maramo. — Jezusova ljubezen je postavila za vse v presv. zakramentu luč, moč in zdravje, ljudje pa zanj ne marajo, ko nočejo prejemati svetih zakramentov.

Kristjani, posebno mladeniči in možje, zanemarjajo svete zakramente. Gotovo so največ možje krivi današnjih zmed na svetu. Možje so zanesli zmote v nauke svete vere, možje napravili razkol, brezverni učenjaki so sejali strup nevere v mlada srca, ki zdaj tako bujno cvete, da je le malo malo izobrazjenih še ohranilo vero, brezverni učitelji dajejo na mnogih krajih pohujšanje, možje izdajajo in pišejo brezverske časopise, po katerih prihaja strup dvomljivosti skoro do zadnje gorske vasi, možje najbolj nasprotujejo duhovnikom in se norčujejo iz svete vere, možje uničujejo družinsko srečo in pohujšujejo svoje otroke s slabim zgledom. Mladenči in možje so mrzli, zelo mrzli. Res so tudi žene s premalo pazljivostjo in veliko mlačnostjo mnogo zakrivile, glavna krivda je pa vendar le na možeh, ki imajo še zdaj globoke rane v verskem življenju. Če so torej možje v takih razmerah in je moški za življenje važnejši in pomenljivejši mimo ženske, bi morali moški tem bolj iskati zveze s Kristusom, kar se zgodi ravno po svetih zakramentih. Kristus je središče in solnce nadnaravnega življenja, odpad od Kristusa je gotovo obenem odpad od Boga. Kako se pa odpade od Kristusa? Človek se loči od njega, če s smrtnim grehom prostovoljno raztrga zvezo z njim. Smrtni greh nam odvzame posvečujočo milost božjo, ki nas ohranja v zvezi z Jezusom. Ko je človek v smrtnem grehu, ima še vero, ima še upanje, nadnaravnega življenja in zveze s Kristusom pa nima več; brez življenja in brez moči je, drevo, kateremu

so se korenine posušile. Mož, oče, učitelj, državnik, učenjak, gospodar in mladenič, naj bi drugim dajal nadnaravno življenje, pa ga sam nima. Življenje in moč dobiva v zvezi s Kristusom, od katerega se je ločil. Imamo pač pripomoček, da se ponovi zveza s Kristusom: dobra spoved in goreče obhajilo nam vrneta izgubljeno. Moški bi torej morali biti ravno zaradi večjih skušnjav in nevarnosti še bolj goreči v prejetanju svetih zakramentov, kakor ženske. Ali se to pa res godi? Mnogo uradnikov in učiteljev skoro nikdar ni videti pri svetih zakramentih, mnogi gospodarji, premnogi mladenči prejemaajo svete zakramente le po enkrat na leto in še takrat le mlačno in mrzlo. Mnogi sicer dobri in odločni možje in mladenči se bojijo, da bi jih imeli za preveč pobožne. Nekaj onega krivoverskega duha, da je treba za zakramente Bog ve kake svetosti, je še vedno pri nas. Mnogi naravnost zasramujejo pogosto prejetanje svetih zakramentov in se norčujejo iz onih, ki hočejo po njih boljši postati. — Tu smo skoro gotovo pri glavni rani, na kateri boleha naš rod. Usmiljeno Srce Jezusovo je v svoji dobrotljivi ljubezni po vseh krajih naše domovine postavilo tabernaklje, da deli nadnaravno življenje vsem.

Možje in mladenči ne marajo dosti zanj. Vsak mladenič in mož, ki je ločen od Kristusa in ne mara zveze z njim, je grobokop svoje sreče, svoje družine in svojega naroda. **Možje in mladeniči, ki vam je mar za prihodnost našega naroda, sama politika ali samo branje ali same volitve nas ne bodo ohranili na pravem potu, temveč le zveza s Kristusom, katero bomo našli pri svetih zakramentih.** Začutite torej sami in vнемajte druge za pogosto prejetanje svetih zakramentov. Krščanski junaki so tukaj dobili vse, kar so potrebovali. Ali ni Kristus tudi za nas v najsvetejšem zakramentu? Cerkev je preganjana, vera zaničevana, sovražniki se vzdigujejo in otroci mater zapuščajo. Ali jo hočemo tudi mi zapustiti? Dozdaj nismo bili podobni prvim kristjanom, ker smo preslabo prejemale svete zakramente. Božje seme smo, božja moč se s Kristusovo krvjo pretaka po naših žilah. Le pristopite k sv. zakramentu, pa naj se vzdigujejo sovražniki zoper nas in sveto Cerkev, naj se vojskujejo proti resnici: Jagnje jih bo premagalo, ker to je Gospod gospodov in Kralj kraljev, in ker so z njim, so poklicani izvoljeni in verni. (Razod. 17. 14.)

Anton Oblak.

Gospod, pri nas ostani!

Kako smo trudni in slabi,
telesu pešajo moči,
skrbi nas tarejo stotere.
Na trdni križ oprti vere,
vzdihujemo vdani:
Gospod, pri nas ostani!

Kot mōra tlači nas spomin
na greh, storjeni zlobni čin,
tema preti nam večne smrti.
Na sidro upanja oprti
vzdihujemo skesani:
Gospod, pri nas ostani!

A. Murn.

III. shod voditeljev Marijinih družb.

(Dalje.)

5. Ena reč, katera napravlja po družbah večkrat nered, je ples. Tudi se dobé glede plesa pri vernih kristjanih precej različna mnenja. Nekateri so odločno zoper vsak ples, drugim se pa ta reč ne zdi nič kaj nevarna. Zato bodi tukaj še enkrat nakratko povedano, kar imate družabniki o plesu vedeti in kako se ravnati.

Sam na sebi bi ples, to je: vrtenje in skakanje, še ne bil greh; zaradi okoliščin (že veste, kakšnih) je pa navadno priložnost k grehu. Človek je pa dolžan, priložnosti k grehu se varovati. Razven tega je ples nekaj popolnoma posvetnega, kar človeka raztresa in gotovo bolj od pobožnosti odvrta, kakor ga k njej napeljuje.

Zato je brez dvoma najboljši tisti ples, ki ga ni. In zato je udom Marijinih družb ples splošno prepovedan. Dober otrok Marijin tudi nima nikakega poželenja po takih rečeh; njegove misli so drugod, kakor na plesiščih; njemu plesa ni treba veliko prepovedovati.

Če se je pa že kdaj plesa težko popolnoma ogniti, recimo na svatbi, v krogu svatov (nikdar pa ne na podih po noči!), naj družabnik pri gospodu voditelju prosi, da se mu to za malo časa dovoli, in naj se ravna po tem, kar se mu bo naročilo.

Ob nedeljah popoldne po gostilnah in zasebnih hišah plesati, je pa — kar se samo ob sebi razume — popolnoma prepovedano. Noben Marijin družabnik, ki je vreden tega imena, na tak ples tudi šel ne bo. Kdor se pa v tem pregreši, zasluži kazen po razmerah; morda prvič ne še popolno izključenje; če pa enkrat opomin ni izdal, potem pa hajdi! Najboljše stori, če družbo sam zapusti; saj če ima do plesa in slabih družb veselje, potem ga do Marijine družbe in do pobožnosti gotovo nima.

6. Pri shodu se je tudi povdarjalo, da imajo naše družbe premalo smisla za apostolsko delovanje. Treba je namreč ve-

deti, da ima Mar. družba 2 glavna namena: 1. da udje sebe boljšajo in posvečujejo, 2. da tudi na druge dobro vplivajo, za dobro vne-majo ali apostolsko delujejo. O tem, kakor rečeno, naše družbe še premalo vedo in treba jim bo še v tem oziru spodbude, ki jo bodo tudi dobili.

Najbližje in najlažje apostolsko delo je dober zgled. Zgled, kakor znano, pogostokrat več izda, kakor beseda. Zato naj Marijini družabniki pred vsem in v vsem dajejo dober zgled: v cerkvi in zunaj cerkve, povsod. V cerkvi posebno morajo dajati zgled lepega vedenja. Oprijeti se morajo vseh lepih navad in vsega dobrega, kar duhovniki ljudstvu sloh priporočajo. Če ti ne bodo storili, od koga naj se zahteva? V cerkvi naj zlasti Najsvetejšemu izkazujejo dolžno čast, naj lepo do tal poklekujajo, srčno glasno molijo in tudi prepevajo Bogu v čast. O vseh teh rečeh bo še posebej govorjenje.

7. Na shodu se je tudi povdarilo, da naj naše družbe začnejo za treznost delati. Saj to je eno najimunitnejših in najpotrebnejših apostolskih del. — Kakor znano, se je zadnja leta začelo pri nas nekaj delati zoper preobilo pijančevanje, ki toliko ljudi nesrečnih stori, toliko naših ljudi popolnoma ukonča. Ta boj bo pa zelo težak; počasi bo šlo. — Večkrat pa, ko smo o tem govorili, se je reklo: Pri Marijinih družbah se mora začeti. To je bila splošna misel. Dobro! A mora se res začeti. Zdaj že precej dolgo o tem govorimo in pišemo, naj bi se jeli tudi uspehi kazati! Posamezni se že ogašajo, ali kar pravi pregovor: »ena lastavica še ne prinese spomladi«, velja tukaj; posameznik ne more kaj prida opraviti, več se jih mora skupaj vzeti. Začelo naj bi se posebno tam, kjer se žganje nezmerno pije.

Zato, da bo ta reč v tek prišla, prosimo s tem tiste družbe, ki bodo pričele z družbo treznosti, naj bi bile tako prijazne, da bi to hotele naznaniti škofijskemu vodstvu Mari-

jinih družb, oziroma uredništvu »Bogoljuba«. Zdi se namreč, da je s tem tako, kakor pri mnogih drugih stvareh: nobeden noče začeti; ko se pa enkrat sproži, pa gre; drug drugemu dajejo pogum. Najprej so k temu poklicane Marijine družbe; toda tudi dekli-

8. Proti koncu se je na shodu govorilo tudi o medsebojnem razmerju družb in o udih, ki gredo iz kraja v kraj. Če v tem oziru ni reda in udje švigajo sempatja, ne da bi se kaj zglaševali, nastane velik nered. V tej zadevi se je držati tega, kakor predpisujejo

Dr. Josip Stadler, nadškof v Sarajevu.

ške nikakor niso izvzete; od njih se sme pričakovati, da gredo še dalje v treznosti in zdržnosti. *)

*) Potrebne tiskovine, sprejemnice in zapišnik, se dobé pri Ničmanu. — Tistim, ki se želé v tem kaj bolj podučiti, n. pr. kakim razumnim fantom, priporo-

škofijska pravila. Kdor odide iz župnije, se mora oglasiti pri voditelju, kjer dobi izkaznico, s katero se mora zglasiti in izkazati v

čamo knjižico: »Kaj je torej z alkoholom?«, ki se dobi v Katoliški bukvarni v Ljubljani za 70 vin. Tam bodo dobili vso to reč natančno pojasnjeno.

novi župniji, kamor je prišel, ako je ondi družba. Dobil bo pa tudi posebno posvečenje, katero ima poslati o glavnem družbinem prazniku domače družbe domu podpisano v znamenje, da je še njen ud, četudi odsoten, in da po možnosti izpolnjuje nje dolžnosti. Udje, ki se ne odglase in priglase, se s tem sami iz družbe izbrišejo. Kdor se pa za stalno preseli v drug kraj, kjer je družba, naj pa iz domače družbe prestopi popolnoma kot prav ud k novi družbi; potem se mu ni treba več vsako leto zglašati (s posvečenjem ali osebno) pri prvotni domači družbi.

Tega se je natanko držati, drugače taki raztreseni in odvezani udje hodijo brez nad-

zorstva sempatje, nosijo svetinje in si prisvajajo vse pravice družabnikov, žive in ravnajo pa, kakor hočejo. Domačemu vodi, telju so ušli izpred oči, novi pa še zanje ne ve, da so v njegovi župniji. Predstojništva naj pazijo na take, da jih opozore na njih dolžnost, če se še niso zglasili, oziroma name-nijo, če se nočejo zglasiti.

To so glavne reči, o katerih se je govorilo na shodu, kolikor se tiče udov samih. Prosimo vse družabnike, naj skrbe, da se bo to izpolnjevalo natančno, in bodo tako naše družbe vedno bolj popolne.

Druge reči zadevajo bolj gospode vodnike, o čemur ni treba, da bi tukaj pisali.

Na III. slovenski katoliški shod!

Škofijsko vodstvo Marijinih družb je prejelo od pripravljalnega odbora za III. katoliški shod povabilo, naj bi se tudi Marijine družbe udeležile katoliškega shoda. Povabljeni so pa le mladeniške družbe, in sicer naj pridejo z zastavami (samo z zastavami, ne z bandercami). Katere nimajo zastave, naj pridejo kar tako.

Prosimo torej vse mladeniške Marijine družbe, da bi se hotele odzvati temu povabilu. Naj že sedaj mislijo na to in se pripravljajo! Katoliški shod bo v drugi polovici avgusta (okoli 26.), torej čez dva meseca.

Ker bomo pa že vsi naenkrat v Ljubljani bi bilo pa tudi dobro, če vsaj za nekaj trenutkov (ako nam program katoliškega ne bo več dopuščal) skupaj pridemo, da se vidimo in pozdravimo. In to bomo storili, ako drugod ne bo mogoče, pri kosilu, katerega itak

vsak potrebuje. Zato bomo skusili pripraviti skupno kosilo (ceneno, gotovo ne čez 30 krajcarjev), pri katerem se lahko tudi kaka beseda reče.

Iz tega vzroka prosimo, da bi vsaka družba, ki se misli, (četudi le po nekaterih odposlancih), katoliškega shoda udeležiti, nam hotela naznaniti, koliko jih bo prišlo in če bodo pri skupnem kosilu. Naj se pa to ne odlašaja prav na zadnje dni, ker takrat je že težko vse dobro urediti. (Gg. voditelji vedo, kam se oglašati). Tudi če želi kdo kaj govoriti naj naznani, da ne bo zmešnjave.

Če bo še kaj drugega skupnega treba določiti, se bo naznanilo v prihodnji številki

Tudi izvenkranjske družbe so prijazno povabljeni na katoliški shod.

K Jezusu po Mariji!

V. Pismo.

V Gospodu ljubljena Angela!

Nadaljujem danes z odgovori na Tvoja vprašanja. Nekateri v vaši župniji — tako mi pišeš — trdijo: Marijina družba ni kaj prida, saj se je mnogo slabih deklet oglasilo.« — Odgovarjam Ti: Le počasi, dobra Angela! Saj še niso sprejete, ampak so se oglasile za družbo. Torej ni pametno govoriti zoper družbo, ako še niti v družbi niso.

Znano bi moralo biti tudi vsem, da ima vsaka družba svoj novicijat (preskušnjo), kjer se mora vsako dekle pripravljati od šestih mesecev do enega leta, preden se more sprejeti v družbo. V tem času ima voditelj priliko spoznati novinke, ali so vredne biti v družbo sprejete ali ne; novinke pa spoznajo družbine dolžnosti. Ako v tem času spozna novinke za vredne, novinke pa spoznajo, da bodo mogle izpolnovati, oziroma se odločijo, da hočejo natančno in vestno izpolnovati vsa pravila, šele potem se sprejmo.

V tem času pripravljanja za sprejem se mi voditelj podoben zdi kmetovalcu, ki omlačeno žito veje in čisti, preden ga spravi v svoje žitnice. Res je, da se utegne oglasiti za družbo katero nevredno dekle. Zato jo pa mora voditelj na vsak način odsloviti, četudi bi obetala, da se bo poboljšala. Marijina družba ni zato, da bi nekatere osebe delala v njej pokoro za svoje prejšnje grehe.

»Nedolžna dekleta zbirati, da se jim nedolžnost ohrani«, to je namen dekliških Marijinih družb.

Zaupaj le, predraga Angela, da bo gospod voditelj kot skrben in moder pastir dobro premislil, predno sprejme katero v družbo, saj ve že iz skušnje, da mora izbirati in zopet izbirati.

Hočem pa k temu dodati pripomnjo, da ljudem ni takoj verjeti, ako obsodijo kako dekle. Neštetokrat so že najboljša dekleta slabo sodili. Mogoče je, da je katero dekle malo bolj vesela in živahna in ji to ljudje za-

merijo; mogoče je pa tudi, da je le tako obrekovana od zlobnih jezikov, katerih je povsod preveč. Moje naziranje, dobljeno po mnogih skušnjah, je, da ljudem prav malo verujem, kadar govorijo o ljudeh, naj govorijo dobro ali slabo. Ljudje so že taki, da radi stvari pretiravajo, zasučejo, pritikajo posebne namene, katerih dotična oseba ni imela.

Svetujem Ti, da sama preiskuješ, ako Ti je mogoče, to govorjenje. Gotovo se boš prepričala, kako nespametno je, ako človek na govorjenje ljudi preveč drži.

Dalje govorijo nekateri proti Marijini družbi: »Kam bomo prišli, če se bo še mladina tako černo držala in ne bo nikdar smela biti vesela!«

»Tisti, ki to trdijo, tako Ti moram odgovoriti, niti pojma nimajo, kaj je Marijina družba in kaj se pravi pobožen biti.« Ravno svetim in pobožnim osebam zapoveduje sv. apostol Pavel, navdihnjen od sv. Duha: »Veselite se vselej v Gospodu; še rečem, veselite se. Vaša spodobnost bodi znana vsem ljudem.« (List do Filipljanov IV. 4.)

Pobožen biti, se pravi vedno se veseliti v Gospodu.

Pobožen človek povsod vidi voljo božjo, tudi v trpljenju, v času poskušnje; povsod vidi in spozna previdnost božjo, ki čuje nad človekom in zanj skrbi.

Pobožnost je torej veselje v Gospodu.

Mladini lastno je, biti vesel. Dokler je človek nedolžen in nepokvarjen, je rad vesel.

Ako je mlad človek otožen, čmeren in vedno zamišljen, moramo misliti, da je ali bolan ali pa pokvarjen.

Tudi v Marijini družbi je mnogo pravega veselja, in družba ne brani, pošteno se veseliti. Le pred grešnim razveseljevanjem ki človeka nesrečnega stori, varuje družba mladino. — Da, ravno Marijina družba pospešuje pravo nedolžno veselje, ki ga mora mladina imeti.

Sveti Frančišek Saleški lepo piše o tem:

»Tisti, ki so hoteli Izraelce odvrniti, da bi ne bili šli v obljubljeni dežel, so jim pravili, da ta dežela požira prebivalce. S tem so hoteli naznaniti, da je tam zrak tako hud, da ni mogoče dolgo živeti, prebivalci pa da so tako grozoviti ljudje, da druge ljudi jedo kakor kobilice.«

Tako svet kolikor more obrekuje pobožnost; slika pobožne osebe z osornim, žalostnim in kislim obrazom, in oznanuje, da pobožnost dela ljudi otožne in neprenašljive.

Toda kakor sta Jozue in Kaleb nasproti trdila, da obljubljeni dežela ni le dobra in lepa, marveč da bi bilo tudi sladko in prijetno jo imeti v posesti, ravno tako sveti Duh po ustih vseh svetnikov in naš Gospod z lastno besedo zagotavlja, da pobožno življenje je sladko, srečno in ljubeznjivo življenje.

Sladkor osladi nezrelo sadje in zrelemu odvzame trpkost in škodljivost. Pobožnost je pravi duhovni sladkor, ki odjemlje grenkost vsem delom zatajevanja in ukroti vse, kar more škodovati...

Oglej si Jakobovo lestvico, kajti ona je prava podoba pobožnega življenja. Le poglej prosim te, one, ki so na lestvici: to so ljudje ki imajo angeljska srca, ali angelji ki imajo človeška telesa. Niso mladi, pa vidi se jim, kakor bi bili. Obrazi so jim lepi in veseli. Vrjemi mi! Pobožnost je prijetnost vseh prijetnosti. Če primerjamo ljubezen do Boga in ljudi rastlini, je pobožnost njen cvet; če je ljubezen žlahtni kamen je pobožnost njega blišč; če je ljubezen drag balzam, je pobožnost njegova dišava, katera krepča ljudi in razveseljuje angelje.« Tako govori sv. Frančišek, eden izmed najbolj razsvetljenih svetnikov!

Draga Angela! Marijina družba hoče odvrniti od grešnega veselja, pospešuje pa pravo, predvsem duhovno veselje.

Mladina naj se le veseli, a veseli naj se v Gospodu. Spodobnost njena pa bodi znana vsem ljudem.

Na očitane ljudi, da so pravila prestroga in jih ni mogoče izpolnjevati, in da se

le prilika daje še več grešiti, odgovarjamo kratko: V Marijini družbi kakor v vseh bratovščinah, veže pod grehom le to, kar veže vse ljudi če tudi niso v družbi. Splošne krščanske dolžnosti in sicer le te, so zaukazane pod grehom. Posebne dolžnosti pa, ki so le, edino družbenicam zaukazane po pravilih, pa ne vežejo pod grehom, ampak le pod častno besedo. Seveda je potrebno, da se tudi teh članice natančno drže, ker le tako morejo pričakovati, da dosežejo namen, ki ga imajo Marijine družbe. In te posebne dolžnosti le podpirajo kongreganistinj, da morejo splošne pod grehom zapovedane krščanske dolžnosti lažje in v popolnejši meri izpolnovati. ter se gotovejše zveličati.

Ako je le nekaj dobre volje, nekaj ljubezni do Boga v srcu mladenke, ljubezni do njene neumrjoče duše, in le nekaj navdušenja, mladost nedolžno preživeti, potem se z malimi žrtvami in z malim zatajevanjem lahko izpolnijo pravila, kar vedno lahko spričujejo tisoči dobrih Marijinih hčera.

»Čemu odvrniti dekleta, da bi se ne možile« to očitane Marijini družbi kaže veliko nevednost, slepoto in morda celo zlobnost nekaterih ljudi.

Prvi namen družbi je, dekleta v mladosti obvarovati na poti čednosti in če bodo dekliška leta čednostno preživela, potem smejo upati srečnega življenja v zakonu, če ga jim je Bog namenil. Marijina družba torej naravnost pripravlja za ta stan. Skušnja že tudi kaže, da pametni mladeniči iščejo dobrih gospodin najraje v Marijinih družbah.

Seveda mora Marijina družba zabranjati vsa grešna znanja in paziti na dekleta, da na pošten način in nedolžno prežive zaročni stan. Ker ravno v zaročnem stanu prete prav mnoge nevarnosti za nedolžnost. ima Marijina družba gotovo po vsej pravici prav, da zlasti na taka dekleta posebno pazi.

Ako je pot v zakonski stan potlakana z raznimi pregrehami, potem gotovo ni pričakovati božjega blagoslova v stanu, ki se je začel brez Boga.

Predraga Angela! Trdno upam, da se bode naziranje o Marijini družbi vedno bolj

očiščevalo in izboljševalo in kakor veter prežene črne oblake, ki so zakrivali solnčno svetlobo, tako upam, da bode milost božja pri Vas kmalu pregnala oblake raznih predsodkov in mnogih dvomov o Marijinih družbah

ter se bode ideja Marijinih družb pokazala kot krasno in veličastno. Bog daj!

Pozdrav v Gospodu!

Marijan.

Na praznik presv. R. Telesa 1906.

V nebesih sklenjen.

(Prigodba. — Po Sodalen-Correspondenz.)

Že zavoljo tega, da bi svojo ubogo mater z obilo družino obdarovano vdovo, nekoliko razbremenila, bi se ne bila branila kočarjeva Marička stopiti v zakon.

»O, ti bi že osrečila svojega moža«, ji je dejala oni dan mati. — Marička je bila namreč kaj pridno dekle, poleg tega razumna, varčna, delavna, pobožna; o njeni lepoti ni, da bi govoril. Sto in sto mladih gospa in gospodičen bi ji zavidalo njeno postavo in obrazek.

»O, ti bi že osrečila moža. Samo ne skle-paj zakona nikdar s pijancem, s takim, ki nima vere ali pa mu je vera le postranska reč s takim, ki bi ne mogel svoje družine preživiti in s takim, ki bi ga ne mogla od srca rada imeti.«

Ah, in pri vseh, ki so doslej takole malo mislili na Maričko, je manjkalo zdaj te, zdaj one tako važne točke skrbno sestavljenega materinega možitvenega recepta, ali pa celo vseh . . .

Po prizadevanju gospoda župnika se je ustanovila v tisti fari Marijina družba. Ena prvih, ki so pristopile, je bila kočarjeva Marička, z vso prirojeno čilostjo svojega duha, z navdušenjem in gorečnostjo se je bila oprijela prelepe misli Marijine družbe ter je postala najvestnejša Marijina hči v družbi.

Sedaj ni več mislila toliko na možitev; vdajala se je celo željam svojega srca, da bi ostala vedno devica. In mladi fantje so si v svoji nevednosti govorili: »Marijini otroci, e, ti niso zdaj več zas svet, za zakon. S temi ni nič!

Le nekateri so zares prav vedeli, kakšen namen in pomen imajo Marijine družbe

in med temi je bil v prvi vrsti Korenov France. Ko se nekoč primeri, da je naletel v nedeljo po prvi maši z našo družbenico skupaj, ji naglo zašepeče: »Marička, lepo to, veseli me, da si že postala svetovavka in celo tajnica pri družbi!« — Obenem ji odkritosrčno poda roko, da je zarudela ter, kakor bi trenil odhitela dalje. In oddaleč mu je prikimala hvaležno češ: „Bog ti povrni prijaznost. France!“

* * *

Kdo pa je bil ta Korenov France? Krasen mladenič! Edini dedič nezadolženega, velikega posestva. Čisto in brez madeža je bilo njegovo življenje. Vsi so ga spoštovali in ga bili veseli; edino ena oseba ni bila v neki zadevi z njim zadovoljna, — njegova lastna mati.

Ta je namreč bila izmed onih ne redko sejanih ženâ, ki svojim otrokom same neveste izbirajo in ki imajo edino željo, da bi bila njih bodoča sinaha iz imenitne rodbine, po kateri bi se njih hiša tembolj blestela . . .

Zato pa se ni mogla sprijazniti z mislijo, da bi bilo sploh mogoče, da bi njen sin — velik, nezadolžen posestnik — pripeljal kedaj preprosto kočarjevo Maričko k hiši?

Vselej je zaropotala nad sinom, ki ni vpošteval njenih srčnih želja ter jih kar na kratko odgovoril: »Mati, jaz vzamem kočarjevo Maričko! — To ali pa nobene!“ . . .

Minili so meseci, minilo je leto, Maričko so medtem izvolili enoglasno za prednico Marijine družbe. In France je vstrajal pri svojem sklepu: To ali pa nobene!« Pa ni sislil prav nič, ampak mirno je čakal, kaj prinese čas in — pridno molil, da bi se vse prav izteklo, kakor je volja božja.

* * *

In vendar se je naposled premislila tudi mati. . Kako je to prišlo?

To se je zgodilo tedaj, ko je bilo v fari škofovo obiskanje in birma.

Škofa je vsprejela vsa fara prav lepo, najlepše pa Marijina družba.

Škof so izrazili svoje posebno veselje nad tem, da se je ustanovila Marijina družba v fari. Razgovarjali so se dolgo časa, dalje kot z županom in občinskimi svetovalci, dalje kot z nadučiteljem in grajščinskim oskrbnikom, dalje kot z načelnikom gasilnega društva in s starostom veteranov, skratka, razgovarjali so se najdalje s prednico Marijine družbe.

Sami goreč družbenik, so poizvedovali cerkveni knez po številu Marijinih otrok ter onih, ki se pripravljajo za sprejem v Marijino družbo; dalje, če imajo primeren prostor za zbirališče, kolikokrat prejemajo skupno sv. obhajilo itd.

Korenka je komaj mogla verjeti svojim očem! Čudno! Ta kočarjeva Marička — pa tako počeščena. Dobila je spoštovanje pred njo!

In kako vzorno se je vedla Marička! Pri vsej svoji deviški ponižnosti je kazala neko občudovanja, vrdno neprisiljenost in odločnost. Kaka princezinja bi ne mogla boljše pogoditi!

Pri slovesni maši kakor tudi popoldne pri litanijah je bilo predstojništvo Marijine družbe z Maričko na čelu na častnem mestu pred oltarjem v prostornem prezbiteriju razvrščeno.

Kdo je bil bolj ponosen na svojo Maričko kakor France? Pa tudi v srcu matere Korenke se je zdaj nekaj zagibalo. To čustvo že ni več izviral le iz veljave in spoštovanja

do uboge kočarjeve hčerke, ampak to je bila že ljubezen ki jo je naenkrat začutila v svojem srcu mati Korenka do te vrle deklice.

Le en dan je strpela, da se ni izdala: potem pa ni več mogla, da bi ne bila vprašala sina:

»No, France, kaj je z ženitvijo?«

»Mati, nič drugače kot lansko leto!«

»Torej hočeš vzeti kočarjevo Maričko?«

Da, mati, to in nobene druge!«

»No, če je pa tako, naj pa vaju ljubi Bog blagoslovi; božja volja naj se zgodi vselej in povsod!«

Kdo je bil zdaj bolj vesel kot naš France!

* * *

Kmalu za tem je napočil dan, poln veselja in sreče. Mati Korenka je jokala kakor še nikdar v življenju, jokala od veselja in sreče . . .

Pred oltarjem sta klečala France in Marička, ženin in nevesta, za njima pa je bila razvrstena cela truma devic, z bleščečimi Marijinimi svetinjami na prsih. In te device, Marijine hčerke, so pevale z občutkom milodoneče pesmi v čast Brezmadežne. In nobeno oko ni ostalo suho, ko je ta očarajoča truma zapela s svojim srebrnočistimi glasovi svoji sestri v Mariji, svoji vzorni prednici — nevesti, presrčno-ganljivo za slovo:

»Pa z Bogom, z Bogom, sestra draga, Marija naj povsod pomaga!

Za svojo bomo te imele . . .

O draga sestra bodi srečna, naj sreča bo ti večna, večna!« . . .

Bog ve, ali je pogled na to pevajočo angeljsko trumo ali pa na ljubeznivi deviški par pred oltarjem bil kriv, da so žene po vasi kakor z enim glasom govorile, in trdile: »Da, ta zakon je v resnici v nebesih sklenjen« . . .

Bog s teboj! . . .

Bog s teboj, ti ljubi angel,
Srčno-ljubeznivo dete!
Oh, odkar si nas pustilo,
Mnogo sreče nam je vzete.

Niti dveh pomladi cvetnih
Nisi z nami preživelo,
Že ti vgasnilo življenje,
V večni dom si pohitelo.

Smo prezgodaj te zgubili,
V zemlje hladno krilo djali,
Nikdar več ne bomo s tabo,
Lepih dni se radovali.

Kaj ciprese pa šumijo?
Kaj si lahko šepetajo?
„Ne togujte oče, mati!
V raj u radi me imajo.

Ko bi moč vam bilo zreti,
Da v nebesih sem v veličji,
Da med angelci igram se,
Drago v božjem sem obličji.

Ne bi več mi žalovali,
Še hvalili bi v radosti
Njega, ki je vsa dobrota,
In ki vir mi je blagosti.

Pa ne mislite, da ljubih
Starišev se ne spominjam:
Tudi v nebu prošnje vroče
Zanje pred Boga razgrinjam.

Naj mi on jih blagoslovi,
Naj po težkih dneh trpljenja
Mi jih vrne, v večni luči
Plača jim skrbi življenja.“

Prevel Jos. Pintar.

Dr. Josip Stadler — 25 let nadškof vrhbosanski.

Danes vidite pred seboj sliko odličnega sina bratskega nam naroda hrvatskega, nadškofa dr. Josipa Stadlerja. Zakaj? — Ravno te dni obhaja vsa katoliška Bosna, zlasti sarajevska nadškofija 25letnico, odkar ima srečo, da jo vodi tako skrben, tako goreč pastir kakor je častiti jubilan. Prav je torej, da se tudi katoliški Slovenci spomnimo tega dogodka in se z dobrimi Bošnjaki vred veselimo tudi mi.

Znano je, da je Bosno in Hercegovino, ki sta bili dotlej pod turško oblastjo, leta 1878 in 79 Avstrija »okupirala«. Tedaj so bile v teh dveh deželah uravnane tudi cerkvene razmere, ki so bile prej urejene po načinu misijonskih deželâ. Zdaj so v Bosni-Hercegovini 3 škofje: v Banjaluki, Mostaru in nadškofija v glavnem mestu v Sarajevu.

Prvi nadškof sarajevski ali — kakor pravijo — vrhbosanski je dr. Josip Stadler. Rojen je v Brodu ob Savi na meji Hrvaške in Bosne, leta 1843; torej ima zdaj 63 let. Bil je prej profesor bogoslovja v Zagrebu. Ko je bila ustanovljena nova nadškofija v Sarajevu, je bil izbran za to častno in nenaavadno težavno mesto. L. 1881 je bil posvečen

star šele 38 let in 1882 na dan imena Jezusovega slovesno sprejet v svoji novi stolici. Tega je zdaj 25 let.

Kaj je goreči mož v tem času delal, izpeljal in trpel! Stadler je goreč, pobožen in neustrašen škof. In ravno takega je bilo treba za te turške razmere, za to ledino, ki jo je bilo treba orati. Vse je bilo treba iz novega začeti. Sezidal je krasno stolnico, veliko semenišče, ustanavljal samostane, katoliške časnike, pisal knjige, itd. in — se boril s Cerkvijo še vedno zelo neprijaznimi gosposkami. Še lansko leto je bil obsojen v denarno kazen, ker je dal krstiti mladega Turka. So še vedno turške razmere v Bosni. Pa to njega ne plaši. Prepričani smo, če se jutri zopet kak tak oglasi, ukazal ga bo zopet krstiti. Božja volja mu je nad vse postave in paragrafe.

Mimogrede bodi omenjeno prijateljsko razmerje med nadškofom Stadlerjem in ljubljanskim knezoškofom. Stadler je koj, ko je bil imenovan za nadškofa, poklical dr. Jegliča za svojega kanonika v Sarajevo. Od tistega časa ju je vezalo srčno prijateljsvo; kaj bi ne, saj sta čisto enega duha: pobož-

nost, gorečnost, nevstrašenost oba enako odlikuje. Dr. Jeglič je bil desna roka nadškofa Stadlerja, ki ga je tudi posvetil v škofa.

Tudi s pokojnim knezoškofom in kardinalom Misijem sta si bila dobra prijatelja. Po prizadevanju knezoškofa Misija je ljubljanska škofija napravila za novo sarajevsko stolico nove zvonove, katerim so se Bošnjaki, ko so jih slišali, silno čudili.

Nadškof Stadler je posebno velik častivec presvetega Srca Jezusovega. On je pobožnost v svoji nadškofiji in po vsej Hrvaški tako zelo razširil, da so Hrvatje zdaj v tem daleč pred drugimi. Stolna cerkev je posvečena Srcu Jezusovemu, prvi pastirski list in za njim drugi so govorili o tej pobožnosti, nadškofijo je posvetil božjemu Srcu, praznik presv. Srca se najslovesnejše obhaja itd. Jezusovo srce je vse njegovo upanje, njegova tolažba, njegova moč, in brez dvoma je sad te pobožnosti kljub velikim zaprekam — velikanski napredek katoliške Cerkve v Bosni.

Zato so mu tudi verniki in duhovniki iz srca vdani ter se vesele zdaj petindvajsetih let pastirovanja tako ljubega, tako skrbnega očeta. 25 let je pravzaprav že minulo na nedeljo Jezusovega imena; — a častiti jubilent je obhajanje 25letnice sam preložil na nedeljo Srca Jezusovega, 24. junija. Za to priliko je izdal pastirski list, v katerem vabi one, ki jim je mogoče, naj pridejo ta dan v Sarajevo, »da se za toliko ljubav, koju je Gospodin Isus nama kroz ovo 25 godina pokazivao, što bolje zahvalimo, da zajedno proslavimo presveto Srce Isusovo, ter se na ognju njegovu ogrijemo i oduševimo za njega ter odlučimo njemu jedinomu svom dušom do zadnjega časa života svoga služiti, ter se ničim ne damo odvojiti od ljubavi k njemu, našem gospodaru i Bogu«.

Tudi mi katoliški Slovenci se veselimo torej z dobrimi Bošnjaki tega njih lepega praznika, se spoštljivo klanjamo visokemu jubilantu z željo, naj ga presveto Srce dolgo ohrani, krepča, blagoslavlja, vodi do velikega napredka in popolne zmage katoliške Cerkve v dragi mu Bosni!

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

Toda niso imeli vsi velikih grehov na sebi, ki so prišli v Ar. Mnogo jih je prišlo k pobožnemu župniku tudi po kakšen svet ali tolažbo. Na njegovo besedo so ustanavljali šole, samostane in druge pobožne zavode. V važnih zadevah je rad nasvetoval devetdnevnicu k Sv. Duhu ali Srcu Matere Božje. Celo množino takih vprašanj so stavili na župnika tudi pismeno. Mnogo jih je moral odgovoriti kar ustno mimogrede. Kedar je šel namreč opoldne iz cerkve, potem ko je tam delal skoro neprenehoma od polnoči, se je gnetlo ljudstva okoli njega, da mu izkaže svoje spoštovanje. Marsikdo pa je tudi skušal to priliko porabiti, da bi si dobil pri častitljivem služabniku božjem svet ali poučilo. Če se je šlo za kako važno in resno stvar, je pomagal Vianej vselej z dobrim svetom ali s kako tolažbo; včasih ga je pa kdo vprašal kaj čisto brezpomembnega, kar ni za-

služilo odgovora, n. pr.: »Ali naj kupim te stroje?« — »Ali naj si vzamem še kaj delavcev?«

Redkokdaj ni odgovoril nič. »Ali je moj oče v vica?« ga je vprašal nekdo. — »Nisem bil nikdar v njih,« mu je odgovoril smehljaje.

»Oče moj, kaj je moj poklic?« — »V nebesa priti.«

»Oh, oče moj, jaz se tako bojim pekla.« — »Kdor se pekla res boji, je manj v nevarnosti, da pride res noter.«

»Jaz sem tako hudoben.« — »Ako si kdo take reči odkritosrčno očita, je to znamenje, da jih ne zasluži.«

Neki dan je prišel k njemu gospod Segur, učen in sloveč duhovnik. Bil je slep, pa ni hotel moliti za ozdravljenje. Samo enkrat si v tej reči ni bil gotov in zato se je napatil k svetemu župniku Vianeju. »Morda sem pa

je v zmoti in predrzen. Vsak pravi, da bi mogel s svojimi očmi krepkejše in boljše delati za ljubega Boga. Zato hočem vprašati arskega župnika za svet.«

Ko je prišel k njemu, je nastal med obema duhovnikoma pobožen prepir. Drug drugzega sta prosila blagoslova, a nobeden ga ni hotel prej drugemu dati. Nazadnje je moral popustiti arski župnik, ki je bil že 70 let star, in torej starejši. Po dolgem pogovoru reče gospod Segir svetemu župniku: »Ali me nočete ozdraviti od slepote?« — »Milostljivi gospod,« mu odvrne arski župnik, »ko bi prosili Boga za vaše ozdravljenje, mislim, da bi bila naša prošnja uslišana, toda če bi vi ozdraveli, bi storili manj dobrega, kakor storite zdaj, ko ste slepi.«

»Če je tako,« odvrne slepi prelat, »potem pa ne govorimo več o tem. Jaz sem že dolgo ravno to mislil, gospod župnik, zdaj pa z veseljem vidim, da mislite tudi vi ravno tako, kakor jaz.«

Ko je gospod Segir odpotoval, je delal Vianej ljudem okoli sebe: »To je slepec, ki bolje vidi, kakor mi.«

Tako je skušal Vianej povsod pridobiti časti božje in zveličanja duš in le nerad se je spuščal s svojih višav k zemeljskim stvarim. Njegove besede so pa vplivale na poslušavce tako mogočno, ker mu je dajala že vsa zunanost videz višjega dostojanstva. Njegovo visoko čelo, obdano od srebrnobelih las, njegovo obličje s krepkimi spokorniškimi potezami in z nekim izrazom polnim blaženosti in miru, in posebno njegovo živo oko, vse to je vplivalo z nepremagljivo silo na duše.

7. poglavje.

Kdo se ne bi čudil, če premišlja, kako čudovito delaven je bil vaški župnik iz Ara? Pa še bolj občudovanja vredno nego to zunanje delo je bilo njegovo notranje življenje, one svete čednosti, s katerimi si je pridobil toliko milosti za svoje delovanje. Pretežko bi bilo vse čednosti častitljivega božjega služabnika posebej popisati; dovolj bo, ako omenimo njegovo veliko ljubezen do Boga. Zakaj vse druge čednosti so samo dekline in spremljevalke te vzvišene kraljice.

Ako bi hoteli prav razumeti, kako daleč je prišel arski župnik v ljubezni do Boga, bi morali premišljati, kakšen ogenj in pogum, kakšno moč in vztrajnost, kakšno ljubeznivost more vzbuditi v pobožni duši milost božja. Vse moči njegove duše so poznale samo en cilj, svojega Boga in Gospoda, kakor pravi sv. Janez Zlatoust: »Jezus Kristus je bil cilj njegovih misli in želja; brez Odrašenika mu še zbori zveličanih duhov ne bi ugajali.«

Sv. Notburga.

Ljubi Zveličar je bil njegovo življenje in njegova sreča, in samo v svetem Rešnjem Telesu je mogel pogasiti žejo, ki ga je razjedala. Nikdar ni nehal nanj misliti, po njem vzdihovati in pred njem moliti. Ko bi ga le slišali, kako je izrekel: »Moj Gospod in Zveličar!« Njegov glas je imel pri tem nekaj neizrekljivo ganljivega.

Od tega, kar je prebral, si je zapomnil najbolj izreke svetnikov o božjem Zveličarju, in njegovi razgovori so jih bili vsi polni. Rad je omenjal besedo sv. Terezije:

»Ko ne bi hotel nihče več zame vedeti, bi se skrila v tvojem Srcu.« Redkokdaj je to izrek, da bi ne bil ganjen do solz. Tudi tisti izrek sv. Katarine Sijenske je pogostoma ponavljal: »Predragi Gospod! Ako bi imela ti-sto zemljo, kjer je stal Tvoj križ, kako vesela bi bila, da imam v lasti najsvetejšo kri, ki je tekla iz tvojih ran!« Zelo pobožno je pravil, kako je rekla ljubemu Zveličarju sv. Koleta: »Sladki moj Gospod in Zveličar, prav rada bi Te ljubila, ali moje srce je tako majhno!« In takoj je videla, kako je prišlo veliko ognjeno srce in zaslišala je neki glas: »Le ljubi me, kolikor moreš.«

»O Jezus,« je zaklical dostikrat jokaje, »tebe spoznati, se pravi tudi tebe ljubiti... Ko bi vedeli, kako nas ljubi naš Izveličar, umrli bi od veselja. Ne razumem, da se nahajajo tako trda srca, ki bi ne vračala te ljubezni. Kako lepa je ljubezen! Ona je izliv iz Srca Jezusovega, ki tudi ni nič drugega,

kakor sama ljubezen. Edina sreča, ki jo imamo tukaj doli, je, Boga ljubiti in vedeti, kako močno nas Bog ljubi.«

»Dostikrat mislim«, je žalostno rekel, »kako malo naših del bo plačanih, ker jih storimo iz navade in sebičnosti, namesto iz ljubezni do Boga. Kakšna škoda! Kako lepo je storiti vse z Bogom, vse za Boga! Torej duša moja, razgovarjaj se z ljubim Bogom, delaj ž njim in trpi ž njim. Ti delaš, On pa doda svoj blagoslov; ti greš, in On blagoslavlja tvoje stopinje. Kako veličastno, vzvišeno je vendar vse storiti v družbi in pričujočnosti Boga, misliti, da vse vidi in zaračuni. Recimo torej vsako jutro: Moj Bog, vse bom storil, da tebi ustrežem! — Kako tolažljiva in prijetna je misel na sveto pričujočnost božjo! Moj Bog in moje vse! Ne utrudimo se; ure pretekajo, kakor minute. O da, saj to se pravi, že na zemlji nebesa okušati.«

Kdo postane svetnik?

V tretji številki „Bogoljuba“ smo odgovorili s sv. Bernardom na vprašanje „Kdo pride v nebesa?“ Našteli smo štiri vrste ljudi, ki se zveličajo in posvetê. „Svéte“ v širšem pomenu imenujemo sploh vse ljudi, ki umrjô v stanu posvečujoče miosti božje. Kot svetnike pa častimo in na pomoč kličemo samo one svete osebe, ki so se v čednostnem, spokornem in zglednem življenju izredno odlikovale, ki je o njih Bog sam čudezno pokazal, da so dosegle večno zveličanje v nebesih, ter hoče, da bi nam bile za zgled. Le take osebe sv. Cerkev proglasi svetnikom.

Če je kdo prištet slovesno med svetnike, s tem ni rečeno, da je še-le takrat prišel v nebesa, temveč Cerkev izjavi slovesno, da je dotična oseba gotovo dosegla blaženstvo pri Bogu, kar potrjujejo neovrgljivo dokazani čudeži, in da se sme torej v sv. Cerkvi častiti.

Preiskovanje življenja in čudežev je sila strogo in natančno. Sv. oče izvoli v ta namen posebno komisijo, ki je zaprisežena. V ta zbor pokličejo nekatere kardinale, odvetnike, zdrav-

nike in naravoslovce ter jim izročê listino ali zapisnik onih oseb, ki so umrle v sluhu svetosti in ki so zanje vložene prošnje, da bi se prištele svetnikom. Sedaj je v teku 287 takih obravnjav. Med njimi je 12 služabnikov in služabnic božjih iz svetnega stanu, dalje dve kraljici: Marija Stuart in Marija Kristina Savojska, ter nadvojvodinja avstrijska Marjeta. Petintrideset oseb je duhovskega stanu, 239 pa iz raznih redov in kongregacij. Po spolu je 207 moških, 80 pa žensk.

Procesi ali obravnave so navadno dolgotrajne, ker je treba natančnih in verodostojnih preiskav. Vse to ni brez večjih stroškov, zato se ni čuditi, da se preiskave onih svetih oseb, ki se zanje potegujejo premožnejši stanovi ali redovi, primerno hitro izvršê, druge pa zastanejo.

5. decembra lanskega leta je kongregacija obredov sklenila, da se sprejme v zapisnik služabnikov božjih tudi pokojni linški škof Jožef Rudigier.

Kri za sv. vero.

(Črtica izza preganjanja angleških katoličanov.)

Katoliška cerkev je doživela malo tako krutih preganjanj, kakor na Angleškem med letom 1535. in 1603. Zgodovina jih je zapi-sala s krvavimi črkami.

Leta 1535 je angleški kralj Henrik VIII. siloma odtrgal angleško kraljestvo od Rima (katoliške cerkve) ter se je razglasil sam za papeža. Izvršil je ta zločin iz samega na-sprotstva in upornosti proti katoliški cerkvi. Papež Klemen mu namreč ni dopustil, da bi se ločil od svoje prave žene Katarine in skle-nil zakon z dvorno gospodično Ano Boleyn.

Od tega časa je preganjal nesrečni, za-slepljeni kralj katoličane, ki so zvesti ostali rimskemu papežu, prav nečloveško in gro-zovito do svoje žalostne smrti v letu 1547.

Kraljica Elizabeta, hči Henrikova in Ane Boleyn, ki je nekaj časa pozneje zasedla kra-ljevi prestol, je bila v sovraštvu in grozovi-tosti enaka svojemu zverinskemu očetu. Med svojim vladanjem je dala za katoličane kr-vave postave in jih je tudi brezsrčno izvr-ševala.

Kdor se je n. pr. branil, priznati kraljico kot poglavarico angleške cerkve, je prišel na vislice; še živemu so trebuh preparali ter ga končno na štiri kraje raztrgali.

Kdor se ni hotel udeleževati krivover-skega bogoslužja, je bil kaznovan s silnimi denarnimi kaznimi, z ječo in telesnim trpin-čenjem.

Ta katoliški misijonar, ki bi bil prišel v deželo, je zapadel smrti; s smrtno kaznijo so kaznovali one, ki so dali misijonarju streho ali so pri njem opravili sv. spoved; pod smrtno kaznijo je bilo prepovedano na Angleškem posvečenje duhovnikov.

Ako je kdo bral sv. mašo, je moral pla-čati 200 mark ter je dobil ostrega zapora eno leto; kdor je slušal sv. mašo, je bil ka-znovan z enoletno ječo in 100 mark globe.

V tej za verne katoličane grozopolni dobi so se vršili dogodki, katere hočemo či-tateljem »Bogoljuba« predočiti.

Prve žrtve.

Med prvimi žrtvami, nad katerimi je hladil svoj srd kralj Henrik, je bil pater Ja-nez, prior samostana pri »angeljskem po-zdravu« v Londonu.

Oče Janez se je rodil iz stare angleške rodbine ter je bil sprva svetni duhovnik. 28 let star je stopil v samostan.

Bil je sicer majhen in tenke postave, pa kljub temu je bil častitljive zunanosti, nenavadno zgovoren in trdne, jeklene volje.

Odposlanci kraljevi so tirjali od njega, naj se odpove rimskemu papežu ter podpiše izjavo, da si je ta po krivici in z lažjo pri-svojil najvišjo pastirsko oblast. Toda oče Janez se je odločno uprl tej tirjatvi. Zato so ga zaprli v ječo, postavili pred sodišče ter ga obsodili v smrt zaradi veleizdaje.

Dne 4. majnika 1535. so izvršili obsodbo. Že pot na morišče je bila za svetega moža silno mučna. Pritrdili so ga na neko štorjo, ga privezali na rep konju, kateri ga je vlekel po skalnati poti starega Londona proti mo-rišču, ki je bilo od ječe oddaljeno več kakor eno uro. Na morilnem odru so mu še enkrat ponudili življenje in milost, ako odpade od papeža. Več navzočih mestnih svetovavcev ga je prosilo na vso moč, naj ponudene mi-losti ne zavrne.

A veri zvesti junak ni kar nič omahoval. Pogumno je stopil na morilni oder.

Bilo je po stari navadi na Angleškem na smrt obsojenim dovoljeno, da so pred usmrčenjem smeli ljudstvu nekaj besed spre-govoriti. Te pravice se je poslužil tudi prior Janez. Glasno in pretresljivo je spregovoril: »Kličem vsemogočnega Boga na pričo in vse dobre ljudi in rotim vas vse tu navzoče, pri-čajte za me na strašni dan sodbe, da sem v očigled smrti javno izjavil: »Jaz ne odrekam kralju pokorščine iz svojeglavnosti, ampak samo zato se ne smem vdati, ker se bojim razžaliti Veličanstvo božje. Naša sv. mati Cerkev uči drugače, kakor učita kralj in dr-

žavni zbor, zato sem pa se odločil, da rajše umrjem, kakor da bi Cerkev ne ubogal.«

Nato je junak sv. vere pokleknil ter molil trideseti psalm, ki ga duhovniki v svojih molitvah na večer molijo, od začetka: »Na te, o Gospod sem zaupal in ne bom osramočen«, do zadnjih besedi: »V tvoje roke izročim svojo dušo; Ti si me rešil, o Gospod, Bog resnice.«

Po tej molitvi se je izročil rabelju.

Ta je pričel takoj s svojim krvavim delom; ko je blaženi spričevalec že nekaj trenutkov na vislicah visel ter je bil še pri polni zavesti, so ga rabelji odrezali ter na sramoten način razmesarili.

Preparali so mu prsi in so iz še živega telesa vzeli srce.

Pri tem nečloveškem mučenju so se gibale ustnice trpina in čuli so spregovoriti besede: »Sladki Jezus, kaj boš storil z mojim srcem?«

Bile so to zadnje besede njegove. Trenutek pozneje je vsplavala njegova duša v večno slavo nebeškega kraljestva.

Njegovo telo so nato še raztrgali na štiri dele, njegovo glavo zasadili na drog na londonskem mostu, eno roko so mu odrezali ter jo na povelje kraljevo pribili nad vratni samostana pri »angelskem pozdravu«, da bi vsi menihi vedeli, kako se jim bo godilo, če kralju ne bodo pokorni ter se ne bodo hoteli odreči papežu. Dva dni je morala ondi roka viseti, nato so jo zvesti menihi s častjo pokopali.

Kako dragocen biser je sv. katoliška vera in kaka neprecenljiv zaklad, da so sveti moške tako strašne muke raje pretrpeli, kakor pa jo zatajili. In vendar se najde marsikateri katoličan, tudi med nami, ki malo ceni sv. vero, ta največji dar božji, jej postane nezvest ter jo lahkomišljeno vrže svinjam pred noge.

* * *

Obenem s prijorjem Janezom je bil zaradi sv. vere tudi umorjen pater Rihard Reynolds iz reda sv. Brigite.

Pater Rihard je bil nenavadno učen mož; umel je n. pr. poleg svojega materinega jezika in latinščine še grški in hebrejski

jezik; bil je izvrsten glasbenik, ter več v računstvu in lepih umetnostih. Toda bil je, kar je še neprimerno več vredno, mož poln Sv. Duha, ljubeznjiv, ter si je znal pridobiti srca vseh.

Skrivni svetovavci kraljevi so se spravili na tega vzornega moža ter ga hoteli pregovoriti, naj se rimskemu papežu odpove ter prizna kralja Henrika kot papeža Angleške. A ta se je branil z vso odločnostjo. Rekel je: »In ko bi tudi velika večina mojih rojakov bila v tej zadevi drugih misli, kakor jaz, bi vendar moja vest nikdar ne dopustila, da bi se vdal in svoje prepričanje zatajil.«

Po tem prigovarjanju so ga postavili pred krvavo sodišče. Obtožba se je takole glasila: »Oče Rihard se je očitno izjavil, da angleški kralj ni najvišji glavavar angleške Cerkev.« Vprašali so ga, če je res to trdil in še vedno to trdi, je odgovoril odločno in prostodušno: »Da!«

Sodniki so ga pregovarjali, češ, naj vendar ne bo tako nespameten, da bi drugače mislil kakor drugi Angleži; saj vendar — so dejali — cela dežela prizna kralja kot papeža angleškega, zakaj bi se vendar mnenju vseh ne smel pridružiti?

Toda vrli mož je odgovoril: »Pravzaprav sem bil sklenil, da bom pred sodiščem molčal, kakor je to storil moj Izveličar pred Herodom. Ker pa trdite, da prizna cela Angleška kralja za papeža, ne smem molčati in vam rečem tole: »Ko bi dejali to trditev na glasovanje, se bi izkazalo, da ima moje prepričanje mnogo več privržencev kot vaša trditev. Kajti za vaše mnenje je le ena sama — vaša — dežela, pa niti vaši rojaki vsi ne mislijo v resnici tako. Zakaj večina, o kateri mislite, da je na vaši strani, si le ne upajo resnice povedati, ker se boje kralja. Na moji strani pa stoji celo krščanstvo, izvzemši edino Angleške. Na moji strani so vsi cerkveni zbori, vsi pastirji in učeniki Cerkev, ki so skozi 1500 let živeli, sosebno so Hieronim, Ambrož, Avguštin, Gregorij.«

»Zakaj ste pa — ga vpraša eden sodnikov — toliko ljudi nahujskali, da so se kralju in parlamentu uprli?«

»Jaz do danes svojega prepričanja nisem nikomur usiljeval«, je odgovoril, toda če sem bil v spovednici o tem vprašan, sem povedal, kako mislim in to je bila tudi moja sveta dolžnost.«

Opomnim, da je kraljevska vlada pošiljala k raznim spovednikom ogleduhe; ti so se hlinili, kakor da se spovedujejo in so potem nauk spovednikov gosposki naznanili in s tem ovadili dotičnega spovednika kot sovražnika kralju.

Ker toraj oče Rihard ni hotel odpasti od papeža ter od sv. katoliške vere, so ga ob sodili v smrt kot veleizdajalca.

Ravno tako, kakor priorja Janeza, so vlekli tudi očeta Riharda s konjem na mo-

rišče in so ga istotako nečloveško mučili. Toda prej je moral gledati, kako so mučili priorja Janeza, ker so sodniki mislili, da ga bode ta grozni prizor pretresel in nagnil k odpadu.

Toda mož ni poznal strahu. Ostal je svoji veri zvest; ni se tresel, ni prebledel; umrl je v groznih mukah v 4. maju 1535., nobene tožbe ni bilo slišati iz ust njegovih. Tudi njegovo glavo so nasadili na neki londonski most.

O dragocena katoliška vera, ki sežeš skozi vsa stoletja tje do apostolov in do Jezusa Kristusa, Sinu živega Boga! Kako srečni smo, da nas je mili Bog poklical k tej edino pravi veri! Raje umreti, kakor jo oskruniti ali celo zatajiti! (Dalje.)

Za naše fante.

Hvale in posnemanja vredno.

Iz Notranjskega.

No, kaj pa vi notranjski mladenči, si boste mislili g. urednik, ali spite ali kaj? Gorenjski in dolenjski so se že oglasili v »Bogoljubu«, le iz Notranjske še ne!

No tudi mi radi prebiramo »Bogoljuba«, in tudi mladeniške Marijine družbe imamo, po vsej Notranjski.

Predragi mladenči slovenski! Kadar odhajate v tujino, bodisi k vojakom ali kam drugam, ne pozabite svojih verskih in družbenih dolžnosti! Bodi nam za izgled, kako sta pri nas v naši fari dva mladeniča, vojakotopničarja, iz Marijine družbe, ko sta bivala o velikonočnih praznikih doma na dopustu, očitno pokazala, da se ne sramujeta tudi kot vojaka Marijine družbe, in da se ne ustrašita nobenih zabavljavev.

Na veliko soboto namreč pri vstajenju sta v svoji vojaški uniformi nosila zastave mladeniške in dekliske Marijine družbe z

družbenimi znaki na prsih. Kako pa je bilo ganljivo videti drugi dan na veliko nedeljo, ko sta pristopila k mizi Gospodovi, in tako dala celi fari prelep zgled.

Vidite, predragi tovariši, kakor ta dva vojaka, tako mora vsak mladenič očitno pokazati svoje versko prepričanje!

Vojak, kadar stoji na straži, mora vedno čuti in orožje pri sebi imeti, sicer zapade kazni. Tako moramo tudi kot vojaki Kristusovi čuti in na straži stati pred svojimi dušnimi sovražniki, z orožjem molitve in sv. zakramentov, da kadar nas skušnjave, naši dušni sovražniki, napadejo, se krepko postavimo v bran.

Pravi vojak izpolnjuje natanko ukaze svojih poveljnikov, in gorje mu, ako se jim upira!

Tako moramo tudi mi, kot vojaki Kristusovi natanko izpolnjevati njegove zapovedi, kar nam on zapoveduje, in ogibati se

kar nam prepoveduje. Ogibajmo se torej slabih družb, varujmo se pijančevanja, preklinjevanja in družih tacih reči; da nam ne bo treba enkrat trepetati pred večnim Sodnikom da bomo zaslišali raje besede: »Pridite, namesto: poberite se!«

Tudi mi kot Kristusovi vojaki se ne smemo ustrašiti težav v službi svojega nebeškega kralja! Mnogokrat se čuje iz ust mladeničev: zdaj ne grem v cerkev, je prevroče, ali je premraz, ali slabo vreme. Ali vidimo, da kolikor bolj nam bo težavno tukaj kaj za nebeškega kralja storiti, toliko bolj nas bo on bogoto poplašal.

Še nekaj, predragi tovariši! Ponekod je namreč grda navada med mladeniči, da se med službo božjo med seboj pogovarjajo. Odvadimo se te grde navade in pogovarjajmo se rajši z Bogom, ki prebiva v tabernaklju! V takem slučaju naj bi storil vsak tako, kakor je v naši fari neki mladenič iz Marijine družbe. Nekoč, ko sta se dva pogovarjala, je prst na usta položil, in prav ostro jih pogledal in to je pomagalo.

V imenu Device Marije pozdravljeni, vsi mladeniči slovenski!

Meniševski mladenič.

Spomini s katoliškega shoda na Dunaju.

(Piše urednik.)

Katoliški shod se je pričel v soboto, 18. novembra, zvečer. Za druga slovesna zborovanja je bila odločena največja dunajska dvorana, imenovana Zofijina dvorana; prvi večer pa je bilo zborovanje v velikem mestnem salonu, ki stoji sredi velikega parka ob Ringu, najkrasnejši in največji dunajski ulici, ki obdaja kakor prstan notranje mesto (I. okraj) in ga loči od vnanjih okrajev.

V mraku se je jela polniti dvorana. Bilo je zanimivo, videti vse te mnogoštevilne in različne udeležnike katoliškega shoda. Navzoči so bili predvsem skoro vsi avstrijski škofje: nuncij-nadžkof Granito di Belmonte, kardinala dunajski in solnograški. Toliko škofov še ni bilo na nobenem katoliškem shodu. Pogled na ta krasni venec cerkvenih knezov je bil veličasten. Da je bilo tudi duhovščine precej, se razume; vendar razmeroma ne prav veliko, ker bilo je soboto večer, in za soboto tudi na Dunaju navadno pride nedelja. Veliko večino so imeli katoliški lajki. Bila je za katoliško srce v resnici radost, videti, kako so brez konca in kraja pridrdravale elegantne kočije in iz njih stopala fina gospoda, posebno mnogo mladih gospodičev, ki so z nekim svetim ponosom prihajali na katoliški shod. Radost zato, ker nismo vajeni tega gledati. Katoliška inteligenca je med nami še vedno redka, jako redko sejana. Polagoma se sicer množi; a večinoma je pri nas, kar se kaj šteje in cení, še vedno nasprotno katoliškemu imenu. Prepričani smo, da bo tudi pri nas v tem oziru vedno boljše, dasi gre počasi.

Zborovanje je pričel, ali kakor pravijo: otvoril predsednik pripravljavnega odbora baron

Maks Vittinghof-Schell. Ta mož je eden najbolj delavnih za katoliško stvar na Dunaju. Pri vseh dobrih podjetjih ga dobimo; za katoliški shod se je popolnoma žrtvoval.

Nato je govoril komisar katoliških shodov, grof Ernst Sylva-Tarouca, katerega sem že omenjal v poročilu o shodu Marijinih družb. Sylva-Tarouca je simpatičen mož v najlepših letih, je vodja konservativnih veleposestnikov v državnem zboru in pravijo, da zelo bogat. Opravičeval je, zakaj toliko časa ni bilo katoliškega shoda in našteval, koliko smo katoličani od zadnjega katoliškega shoda kljub temu napredovali. Povedal je marsikaj resničnega, in če se vse skupaj vzame, je napredek res lep. Tega pa vendar ni povedal, če nismo v nekaterih rečeh tudi — nazadovali. Da se pravičen račun naredi, je treba oboje upoštevati: dobiček in izgubo, da se ne — uračunimo. In to velja tudi za nas Slovence.

Zatem so volili predsedstvo katoliškega shoda. Da ne bom našteval drugih imen, imenujem samo predsednika, za katerega je bil izvoljen Adolf Rhomberg, deželni glavvar predarlški in ud gospodske zbornice. To je zelo visok in širokoplečat mož, jako spreten v besedi, kakor je kazal ves čas med zborovanjem. Če se ne motim, je bil prvič na takem shodu za predsednika izvoljen neplemenitaš, — znamenje, da se svet vedno bolj demokratizira. Izbrali so pa menda tega moža tudi zato, ker je nekako na sredi med obema strujama, konservativno in krščanskosocialno. Pazilo se je na shodu strogo, da se ni povelečevala in žalila ne kaka struja, ne kaka narodnost, ampak povdarjalo samo to, kar

je skupnega. Mi Slovenci ne poznamo med seboj teh dveh struj, ki marsikje delajo težave (na pr. na Tirolskem); naša konservativno-katoliška stranka se je sama ob sebi brez vsake krize pravočasno pomladila, za kar moramo vedeti veliko hvalo Bogu in možem, ki so to izvršili.

Potem so prišli na vrsto pozdravi. Prvi je pozdravil dunajski nadškof kardinal Gruša. Dal je prebrati pismo svetega očeta do katoliškega shoda, v katerem sveti oče avstrijske katoličane prav krepko spodbuja k delu in k pogumni brambri verskih pravic nasproti sovražnikom. Žalibog — pravi — da je vero treba šele braniti, ko bi bilo potrebno jo pospeševati! Pa s tem, ko se bo branila, se bo tudi pospeševala. Če bi se pa pri teh brezbožnih nakanah in naporih sovražnikov katoličani vdajali brezdelnosti in obupnosti, kakšna nevarnost bi bila to za vero, kakšna za domovino! Končno sveti oče opominja k edinosti: kjer katoličani zborujejo, tam bodi eno srce in ena misel! Ta želja svetega očeta se je na katoliškem shodu tudi popolnoma izpolnila.

Drugi je pozdravil deželni maršal (glavar) Šmolc v imenu dežele (nižje-avstrijske).

In zdaj je nastopil župan Lueger, da pozdravi zborovavce v imenu dunajskega mesta. Mislim, da je bila moja kakor tudi mnogih drugih udeležencev tiha pa močna želja, enkrat tega vrlega moža, tega krščanskega junaka videti in slišati. Zato smo stopili na prste in uprli vanj svoje oči, ko se je izgovorilo njegovo ime. Lueger je visoka, krepka, zala postava s polno, že nekoliko osivelo brado, s prijetnim, močnim, nekoliko visokim glasom. Njegova glavna moč pa je njegov humor, šala. To ima Dunajčan rad in kdor mu zna pošteno soliti, za tem gre. Lueger kakor P. Abel imata po moji misli v tem svojo privlačno moč in torej tudi svoje uspehe. Torej humor — tudi dar božji in lep dar, če ga človek hoče v dobro obračati!

Iz Luegerjevega govora povzemimo tole: Današnji dan mislim na tisti katoliški shod nazaj, ki je bil pred toliko in toliko leti na Dunaju. Takrat je bilo tudi precej škofov in duhovnov, toda kar zadeva svetnjake, jih je bilo toliko kot nič. Ni bilo nobenega ministra, nobenega cesarskega namestnika — no teh menda tudi danes ni! — ni pa bilo tudi nobenega deželnega maršala in nobenega župana. Moja malenkost je bila sicer pričujoča, pa takrat sem bil le prerok, vendar srečen prerok. Kar sem takrat rekel, se je deloma vendar uresničilo, in danes je v naši sredi deželni maršal in sam jaz kot župan dunajski... Bila bi pa velika zmeta, če bi mislili, da se je doseglo vse, kar se doseči da in kar se doseči mora... Pa obupamo ne, naskakovali bomo naprej, dokler ne pade zadnja trdnjava našega sovražnika!... Na Dunaju smo marsi-

kaj dosegli. Očitani so nam, da smo nazadnjaki, ljudje brez izobrazbe. Toda kaj je nazadnjaštvo, kaj brezobraznost? Nazadnjaštvo je, če od vere odpademo, brezobraznost je, če svojega Boga zatajimo. — Če pa vprašam, kako se je vse to doseglo, tedaj vam povem samo eno čarno besedo, reče se ji: agitacija, brez ozira in brez pardona. (Ein Zauberwort; es heisst Agitation, rücksichtslos in schonungslos)... Kot župan dunajski, izhajajoč iz revne družine, pozdravljam vas vse kot svoje brate, brate po veri in domovini. Pozdravljam eminence, ekscelece, preč. gospode škofo, pozdravljam zadnjega kaplana iz hribovske vasi kot svojega brata. Posebno pozdravljam tiste, ki jih z besedo »hetzkaplane« hočejo zaničevati, pa jim s tem dajejo najlepši naslov. Pozdravljam jih te nesebične, revne, v apostolskem uboštvu živeče bojevnike za našo vero in dom; pozdravljam vse, naj vam je tekla zibel v palači ali koči, pozdravljam vas kot svoje brate!...

Lueger je govoril resnico. Črna beseda: agitacija! Ali če vam ta beseda ne ugaja, recimo: apostolsko delo! Naj že rečemo tako ali tako, resnica ostane: Če hočemo videti uspehov pri kakršnikoli dobri stvari, treba je gibati, delati, snovati, zbirati, združevati, navduševati, ne mirovati. Zapomnite si to zlasti vi, mladi ljudje! Kjer se kaj dela, tam se kaj naredi. Lueger lahko o tem govori. Saj je n. pr. pred zadnjimi občinskimi volitvami skozi celih štirinajst dni vsak dan govoril v treh ali štirih zborih. Torej poleg njegovih naravnih darov je zlasti njegova neugnana delavnost, da si ž njo celo svoje zdravje izpodkopava, vzrok njegovih zmag. Kjer se kaj dela, tam se kaj naredi, četudi ne vse, kar se želi, pa vsaj nekaj. Če se tudi vse ne posreči, to ne sme človeka oplašiti. Kdor mnogo poskuša, se mu lahko kaj ponesreči. Zato tudi ne smemo delavnih ljudi prehudo soditi, če se jim vselej vse ne obnese; nekaj se vendar doseže. Popolnoma napačna pa je misel, da bomo sovražnike Cerkve s tem pridobili ali celo poboljšali, če se skrbno varujemo, jih kaj vznemiriti. Skušnja ravno nasprotno potrjuje. Zapomnite si torej, vi mladi ljudje: agitatorji, apostoli morate biti vsevprek! Boljši časi ne pridejo sami, boljši časi se morajo narediti!

Za Luegerjem so pozdravljali katoliški shod še drugi gospodje: princ Löwenstein v imenu katoličanov iz nemškega cesarstva, P. Pavišič iz Rima v imenu katoličanov iz italijanskega kraljestva. Dalje zastopniki posameznih narodnosti avstrijskih: Dr. Carić v imenu dalmatinskih Hrvatov, prošt Zanetti v imenu Italijanov, profesor Barwinski v imenu Rusinov, msgr. Burian iz Prage v imenu Čehov, dr. Lampe v imenu Slovencev, naš rojak g. Cankar v imenu Bošnjakov. Vsak je spregovoril najprej nekoliko v svo-

jem jeziku, v znamenje, da imajo v zboru avstrijskih katoličanov vsi narodi enako pravico.

Jaz nisem imel časa vseh teh govorov poslušati, moral sem hiteti k zborovanju Marijinih družb, ki je bilo isto uro v Zofijini dvorani. To zborovanje je bilo že popisano v prvih dveh številkah. Naj dodam tukaj samo nekaj, kar sem opazil tam. Dunajčani, kateri so dobri, so res dobri. (Da je tudi slabih dosti, to je gotovo, pa o teh ne govorimo). Opaziti se da pri njih: živa vernost, resnična pobožnost in veliko spoštovanje do duhovnikov. Take prijaznosti in uljudnosti, pa tudi takih komplimentov, kakor sem jih bil deležen ta večer, Kranjci nismo vajeni. — Jedro dunajskih katoličanov pa so Marijine družbe. Kakšen razloček med Dunajem danes in pred tridesetimi leti, ko še družb ni bilo! Marijine družbe so dunajske kristjane prekvasile in prerodile. Tudi pri nas morajo biti Marijine družbe kvas našega ljudstva!

Drugi dan, v nedeljo, je bila pri sv. Štefanu velika sveta maša za udeležence katoliškega shoda. Pel jo je škof Marschal. Bilo je slovesno. V presbiteriju vsi škofje in druga visoka gospoda, duhovna in svetna. Nekaj posebnega je bil nastop katoliških dijaških društev v njihovih mnogobarvnih blestečih uniformah. Pripeljavali so se na vozovih, potem pa so s svojimi zastavami skozi velika vrata v cerkev par za parom z veliko slovesnostjo korakali po cekvi do presbiterija, in ravno tako nazaj. Poleg mene so neki možje prav pridno brali na mašne bukvice. Pogledam v branje, in bile so slovenske bukvice Mohorjeve družbe — naših koroških slovenskih kmetov. Dobro to naše koroško ljudstvo — z mašnimi bukvicami pridejo na Dunaj. Dobro, vam rečem, prav dobro, samo — premalo vzbujeno... Na drugi strani mi je zopet uradnik v

uniformi tako pobožno klečal in molil, da je bil v veliko spodbudo. Takih-le mož, sem si mislil, bi potrebovali! Katoliško življenje da katoliškemu prepričanju šele pravo vrednost in zanesljivost.

* * *

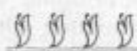
Kaj je z Lurdom?

Zdi se mi, da sem dolžan dati javen odgovor na to vprašanje.

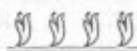
Mnogi se gotovo še spominjate, da sem bil pred dvema letoma, ko se je načrt lurškega romanja podrl, obljubil skrbeti za to, da bomo šli čez dve leti. Iz tega namena sem že za časa svojega bivanja na katoliškem shodu na Dunaju stopil v dogovor s potovalno firmo, ki prireja take vlake. Presvetli knezoškofo so odobrili načrt, a žalibog, da letos zopet ni mogoče tega izpeljati. Škof bodo sicer šli meseca julija s par gojenci svojih zavodov, da izpolnijo svojo obljubo, storjeno ob začetku pripravljanja za zavode. Veliko skupno romanje pa je nemogoče. Za spomladi, ko je najbolj čas, je bilo že prepozno (ker so rekli, da je treba vsaj šest mesecev za agitacijo in oglaševanje); v času velikega dela in velike vročine si ne upamo dobiti ljudi; meseca avgusta po velikem Šmarnu, ko so navadno velika romanja v Lurd, imamo pa katoliški shod. In to je glavni zadržek.

Tako tedaj moramo, radi ali neradi, ta načrt zopet odložiti na prihodnje leto ali pa celo na 1908, ko bo petdesetletnica prikazovanja lurške Matere božje (1858). Takrat pa gotovo, in naj nas bo kolikor že bo!

Prosim pa tiste, ki žele iti v Lurd, naj toliko počakajo in naj se nikar ne pridružujejo kakemu drugemu, recimo nemškemu romarskemu vlaku, da nas bo več skupaj. Ur.

Razgled po Cerkvi.

A. Po svetu.

V San Francisko je bilo vsled potresa pokončanih 16 najlepših in najbogatejših katoliških cerkvâ. Od slovenske cerkve je ostal samo vogelni kamen z letnico 1903.

Stoletnica baltimorske škofije, ki so jo slovesno praznovali dne 29. in 30. aprila v Bal-

timore, je bila obenem veličastna manifestacija vsega katoličanstva v Zedinjenih državah. Skoraj vsi cerkveni dostojanstveniki so bili navzoči.

Društvo zoper javno nenravnost je ustanovljeno že dalj časa v Kolinu. To društvo ima namen oblastva opozarjati na nenravne kipe, podobe, panorame itd. Kolinsko društvo je samo

lani vložilo 74 pritožb radi nenravnih spisov, podob in kipov. Doseglo je vedno ugoden uspeh. Večkrat so bili zaplenjeni celi zaboji take škodljive kuge. Kaj pa pri nas? V Ljubljazi bi imelo tako društvo tudi marsikaj pomesti.

Marijanski mednarodni kongres v Einsiedelnu (Švica) bo v osmini Velikega Šmarna, od 17. do 22. avgusta.

Osemdeset francoskih škofov se je zbralo koncem maja v palači pariškega kardinala v posvete radi cerkvenih zadev. — Od leta 1788 je to zborovanje prvo. Morebiti je tudi tu iskati vzrokov tužnim cerkvenim razmeram na Francoskem.

Framasonski papež umrl. Pred kratkim je preminil bivši veliki mojster italijanskih framaŝonov Adriano Lemmi. Svoj čas je bil zaprt v Carigradu zaradi tatvine. Pozneje so vsled neke kupčije kazali s prstom nanj . . .

Poroka španskega kralja s princezino Eno je bila dne 1. junija v madridski cerkvi sv. Hijeronima. Po slovesni službi božji je kardinal izvršil cerkvene obrede. Na poti proti kraljevi palači pa je satanska zarota nečloveških anarhistov vrgla bombo pred kraljevi voz. Toda Bog je čuval in čudovito obvaroval novoporočenca, da se jima ni nič zgodilo, četudi je bil razbit voz in je bilo mrtvih in ranjenih okrog sto oseb. Zvečer je kraljeva dvojica prisostvala zahvalni službi božji. — Državniki si belijo glave, kako zatreti anarhizem. Policija, vojaštvo je tu brez moči. Strogi zakoni bomb ne bodo uničili, uničila jih bo le katoliška šola, katoliška vzgoja, katoliško zakonodajstvo!

Napadalec kraljeve dvojice Moralo se je sam ustrelil. V mladosti je bil baje priden, a se je skvaril z branjem rovarskih brezbožnih knjig. Jasen dokaz, kako prav in potrebno je svariti, naj se ne jemlje v roke od cerkvene oblasti prepovedani časopisi.

V katoliško cerkev je prestopilo zadnje mesece več kot 500 tisoč ruskih Rutenov.

Čudežna ohranitev katoliškega zavoda. Ameriški list „Pittsburg observer“ prinaša sledeče zanimivo poročilo: „Med poslopji v San Francisko, ki sta jih potres in ogenj docela uničila, stoji šola Srca Jezusovega popolnoma nepoškodovana. Šola je veliko poslopje, kjer poučuje 23 redovnic in stoji v ulici Franklin Street

št. 325. Po prvih potresnih sunkih so šle redovnice takoj v kapelo, kjer so z vso gorečnostjo molile. Med tem so bile vse sosednje hiše v plamenu, potres je postajal jačji in poslopja so se rušila. Naposled je ogenj zavod tako obkolil, da ga sploh ni bilo mogoče več braniti. Ko je pa požar prenehal, je ostala šola sredi razvalin popolnoma nepoškodovana. Dogodek je vzbudil splošno pozornost.

Sv. oče Pij X. je poslal po posebnem odposlaništvu poročno darilo španski kraljevi dvojici, namreč srebrn, meter visok kropilnik, ki je bogato okrašen. Na zavoju je vtisnjen papežev in kraljev grb.

V južni Ameriki je umrl škof Pimenta, doslej edini zamorec, ki se je povzpел do škofovske časti. Bil je sin suženjskih staršev, ter je v mladosti imel dosti prestati. Odlikoval se je z izredno nadarjenostjo in tudi gorečnostjo.

Katoliško časopisje na Španskem je v zadnjih desetih letih močno napredovalo. Vplivni katoliški dnevnik, ki jih je vseh približno 60, so združeni v „Zvezi dobrega časopisja“ ter imajo v Madridu svoj osrednji dopisovalni urad. En sam liberalni časopis „Imparcial“ je v dveh letih izgubil 20 tisoč naročnikov.

Na Dunaju je bilo letos birmanih 31.254 otrok. Poleg kardinala Grusche so delili zakrament sv. birme tudi apostolski nuncij in še pet drugih škofov.

Redka slovesnost za Špance je bila v Riwu dne 20. maja. V cerkvi sv. Petra je bilo namreč proglašanih blaženim osem mučencev dominikancev, ki so v daljnem Tonkingu na junaški način darovali življenje za vero.

Šestnajst kompiengskih mučenic karmeličank je bilo prišteti med zveličane dne 27. maja. Ob času francoskega grozodejstva l. 1794 je bilo namreč umorjenih med drugimi tudi 16 redovnic-karmeličank. Tudi takrat so inventirali po cerkvah in samostanih francoskih, kakor danes. Imenovanih 16 redovnic pa niso le zapodili iz samostana, temveč so jih tirali v zapore, ker so jih obdolžili, da so skrivale v svojih stanovanjih orožje, da so pisale fanatična pisma i. dr. Predstojnica je pa pokazala križ, ko so jo tega dolžili ter rekla: „Tukaj, meščani, to je naše edino orožje!“ Ko so jim sporočili smrtno obsodbo, so zapele slavospev „Pridi sveti

Duh" . . . in ponovile redovne obljube. Ob-sodba se je takoj izvršila.

Veliko dunajsko 289. romanje v Mari-jino Celje se vrši 30. junija.

Bolnik previden za smrt na 3462 metrov visoki planini, Na binkoštno nedeljo, ko je bilo povsod viharno ter je v planinah snežilo, kot ob najhujši zimi, prišli so možje v Kals (župnija pod Velikim Zvonarjem na Tirolskem) s sporočilom, da leži v koči po imenu „Nad-vojvoda Ivan“ na smrt bolan delavec. Imenovana kočica stoji na 3462 m visoki planini ter je komaj eno uro oddaljena od vrha Vel Zvonarja. Bol-nika ni bilo moč pridrsati v nižino, ker je bil silen snežen vihar. Sploh je bilo dvomno, če bo možno nazaj priti do bolnega moža. Toda on-dotni g. kapelan se je ojunčil ter po kratkem okrepčilu nastopil z Najsvetejšim nevarno turo na strmino, da donese zadnje tolažilo bolnemu težaku. Trije spremljevalci so mu delali pot ter so mu z vporabo vrvi pripomogli, da je v šest in pol uri srečno dospel do cilja. Vihar je bil semintje tako silen, da so se možje morali kar na tla vleči, da so kljubovali sneženemu me-težu. Bolniku je nato odleglo, ker so mu pri-nesli zdravil in vsega potrebnega. Težja je bila pot za nenavadne turiste nizdoli v temi in snež-nem vrtincu; vendar ni bilo nobene nesreče. Na binkoštni ponedeljek zjutraj ob šestih je gosp. kaplan že mogel opraviti sv. mašo v domači cerkvi. Letošnji binkoštni prazniki bodo vrlemu duhovniku pač ostali živo v spominu!

Spreobrnil se je v Neapolju vodja pro-stozidarjev Benjamin Marciano. Še mlad mož je pustil redovniški stan ter stopil v burno, poli-tično življenje. Ko se je oženil, začel je strasten boj zoper vse, kar je katoliškega. Somišljeniki so ga volili v občinski svet, kjer je imel dosti prilike in sredstev, da je tem strastneje gojil sovraštvo do Cerkve in do krščanske šole. In sedaj? Nedavno ga je huda bolezen vrgla na bolniško posteljo. Poslal je po duhovnika, kar je vzbudilo občno iznenadenje in ogorčenje med njegovimi somišljeniki. Prosil je tudi nadškofa, da bi prišel k njemu na kratek razgovor. Kar-dinal Prisco je radevolje ugodil njegovi želji.

Novega blaženega Bonaventura Bar-celonskega je počastil sv. oče 10. junija v ba-ziliki sv. Petra. Slavnosti se je udeležilo tudi

plemstvo, diplomacija in kakih 6000 oseb, ki so imeli vstopnice. Papeževo orožništvo je bilo namreč obveščeno, da se namerava med sve-čanostjo bombni napad.

Pri procesiji sv. Rešnjega Telesa v Bjelostoku na Ruskem je nekdo z balkona vrgel bombo. Več oseb je bilo ubitih, med njimi en duhovnik. Sodi se, da so provzročitelji judje, kajti v verskem čutu žaljena množica se je vrgla na žide.

B. Po domovini.

V uršulinskem samostanu v Ljubljani je bila pred kratkim volitev nove prednice. Izvo-ljena je bila č. g. m. Ljudmila Schlaker. Nova volitev je bila potrebna, ker je bila č. g. m. Te-rezija Heidrich imenovana za provincialno pred-stojnico avstrijske provincije onih samostanov, ki so v uniji. V to provincijo spadajo uršulinski samostan v Gorici, v Ljubljani, v Škofji Loki, v Mekinjah, v Lincu, v Požunu in v Trnovem na Ogrskem. Novicijat bo v Mekinjah.

Sv. Višarije. Čč. oo. frančiškani ljubljanske provincije so prevzeli letos to že 500 let obsto-ječo božjo pot v oskrbovanje. Dušno pastirstvo bodo vodili č. g. P. Ananija Vračko, kot pred-stojnik, č. g. P. Blazij Farčnik in še en gospod.

Za kanonika goriškega stolnega kapitelja je imenovan č. g. Josip Pavletič, župnik in dekan v Št. Petru pri Gorici.

Procesije sv. Rešnjega Telesa so se letos izvršile v Ljubljani z največjim sijajem. Nekaj posebno prikupljivega in privlačnega imajo ljub-ljanske procesije v tem, ker povsodi nastopa v izredno velikem številu belo, krasno oblečena deca. Daj Bog stanovitnost, blagoslov in trajno vnemo do Najsvetejšega vsem malim, ki so na ta način proslavili dan Jezusov!

Na Vrhniki so 3. junija blagoslovili zastavo mladeniškega Marijinega društva.

Č. g. Rozman, prelat in mestni župnik šent-iaškovski v Ljubljani bo obhajal 22. julija svojo zlato mašo. Sestavil se je odbor vnetih faranov, ki je ukrenil že vse potrebno, da bo slavnost kolikor moč veličastna.

»Ljubljančani so srečni, ki imajo tako lepe cerkve in v dušnem oziru tako izredno poskrb-ljeno, a tega ne vedo dosti ceniti.« Te besede je med drugimi zapisala gospa iz daljne Bosne v pi-smu, ki v njem prosi, če bi se našla srca za dobro

vnetih Slovencev, ki bi zmogli kaj žrtvovati za zidanje male kapele v mestu Čajnice. »Žalostno je pač za nas«, pravi, »ko nimamo ne cerkve, ne duhovnika. Turki se ponašajo tu s svojimi džamijami, Srbi z veliko pravoslavno cerkvijo, le mi Slovenci ne moremo svoje vere tako očitno spoznavati, kot bi radi.« Prispevke pobira »Odbor gospôdja za gradjenje kapelice u Čajniču.« Blagohotne darove sprejema tudi »Bogoljub«.

Znamenja ob potih. Mila prošnja! Predragi častilci Jezusa in Marije! Prosilni smo vas lansko leto, da bi kolikor mogoče popravili znamenja in križe ob potih, ki so bila nekatera zelo zapuščena, pa ste jih čez leto veliko prenovili. Zato pa: Bog plačaj tisočkrat. Pa prosimo še druge, da bi še letos prenovili, ki še niso dozdej tega storili, da bi bilo vse lepo. Vse k večji časti Božji! F. K.

Binkoštni torek se je bilo zbralo pri jezerski Materi božji na Bledu 150 mladeničev iz kranjske dekanije.

Romanje na sv. Višarje se je začelo letos dne 24. maja in traja do 7. oktobra. — Božjo pot bodo oskrbeli č. očetje iz reda sv. Frančiška kranjsko štajerske provincije. Sv. oče Pij X. so z brevom dne 24. aprila 1903 za sv. Višarje podelili sledeče odpustke: 1. Popolni odpustek na katerikoli dan v letu, na katerem krščanski verniki priromajo, zakramente sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa vredno prejmejo ter na namen sv. očeta molijo. 2. Odpustek 7 let in 7 kvadrangen vsem krščanskim vernikom, kateri so s ske-sanim srcem predpoldan pri sv. maši ali pa pri večernicah. 3. Odpustek 300 dni vsem krščanskim vernikom, ki na katerikoli dan sv. Višarje in cerkev obišejo in pred podobo čudodelne molijo. Vsi ti odpusti se morejo darovati tudi vernim dušam v vicah. Potem je dobil č. g. župnik z brevom Pija X. dne 15. septembra 1905 oblast vernikom, ki v procesiji priromajo, podeliti po pridigi in pod navadnimi pogoji papežev blagoslov z popolnim odpustkom. Zato se prosi, da bi se procesije poprej naznanile župnijskemu uradu v Zabnicah. Slednjič se bodo tudi blagoslovile različne svetinje (rožni venci, skapulirji, podobne, križi itd.) in z vsemi dotičnimi odpustki oblagodarile.

Za ženine in neveste. V Škofji Loki se je poročil profesor novomeške gimnazije g. Pettauer

z gospodično Ano Jenkovo. Poroka je bila dopoldne s sv. mašo, pri kateri sta oba novoporočenca pristopila k sv. obhajilu v spodbudo in veselje vseh navzočih, ki jih je bila polna cerkev. Tako je prav; te lepe, cerkvene navade, ki se žal zlasti pri gospodi opušča, naj bi se poprijeli vsi naši novoporočenci. »Z Bogom začni vsako delo . . . !«

Katoliški Slovenci! — Na tretji katoliški slovenski shod v Ljubljano! Ne pozabite, da je Vaša dolžnost udeležiti se tretjega slovenskega katoliškega shoda, ki bo letos koncem avgusta v Ljubljani. Naj pridejo na shod vsi stanovci: duhovniki, kmetje, dijaki, rokodelci, učitelji, delavci. Vsi na katoliški shod, da se pomenimo, kako delati v bodoče v blagor slovenske domovine. Glavno zborovanje bo na nedeljo 26. avgusta.

Rajni prošt Kulavie je imel dragocen prstan, ki ga mu je na Dunaju podarila italijanska kraljica Margarita. Prstan ima v sredini dragocen kamen, ter je posut z demanti, ter ga je pokojni gospod zapustil v ta namen, da se vdela v najlepšo monštranco stolne cerkve. Znana krásna monštranca v stolnici je dobila sedaj nov, bogat okrask.

Ljubljanski tretji red bo poromal meseca julija (13. ali 22.) na sv. Goro pri Gorici. Vozil bo poseben vlak po znižani ceni.

Vincencijeva družba v Trstu ima tudi oddelek za varstvo deklet. Požrtvovalne gospe in gospice sprejemajo na postajah novodošle, nezkušene mladenke ter jih obvarujejo pogube, oziroma zalezujočih agentov.

V enem letu je bilo sprejetih in spremljanih v poštene družine in zavode 315 deklet. Kako potrebna je ta družba, se razvidi iz dejstva, da prihajajo v Trst deklice, ki imajo že naslove na zloglasne hiše. Tudi je zveza odkrila skrivne agencije, ki so bile v službi zloglasnih hiš severne Italije.

Za predsednika družbe sv. Mohorja je izvoljen mil. g. J. Vidovic, kn. šk. kancelar v Celovcu. Nastavljen je za kaplana na Prevaljah č. g. P. Serajnik; č. g. M. Perč pride za župnika na Dholico; v Št. Štefan pride č. g. R. Rotter.

Dva slovenska novomašnika v Ameriki. Dne 9. t. m. je pel v Št. Pavlu prvo sv. mašo naš rojak č. g. Val. Šifrer. G. novomašnik je doma v

Stražišču pri Kranju. Dne 13. jun. pa je bila nova maša č. g. Vincencija Bozja v cerkvi sv. Antona Pad. pri Št. Pavlu. Novomašnikov oče je nadučielj v p. in živi v Ljubljani.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji:

Za kanonika v Novem Mestu pride č. g. J. Virant, župnik v Mokronogu. Č. g. F. Skulj iz Starega Loga pride kot župni upravitelj na Toplo Rere, č. g. Al. Perz iz Kočevske Reke v Stari Log, č. g. J. Kraker iz Črmošnjic kot župni upravitelj v Kočevsko Reko. — Stalni pokoj je dovoljen č. g. L. Jenkotu, župniku pri sv. Duhu.

* * *

*

Marijina dekliška družba v Križankah si je umislila jako lično zastavo, katero so izdelale čč. šolske sestre v Trstu. Na zastavi, katere polovica je iz belega, druga polovica iz modrega damasta, sta krašno vezeni sliki Brezmadežne in sv. Jožefa. Zastavo je blagoslovil zadnje nedeljo v majniku mil. g. generalni vikar J. Flis, ki je imel tudi primeren nagovor na članice. Kumica zastave je bila prednica družbe gdč. Josipina Kačarjeva, ki je podarila zastavi lep trak, delo gdč. Sattmerjeve. Zabijanja žrebljev so se udeležile domača Marijina družba po kumici, voditelju in zastopnici gdč. Žitnikovi, Lichtenturnova, uršulinska, Št. peterska in moška Marijina družba iz Križank. Ta poslednja in uršulinska z zastavo. Lepo petje pri slovesnosti je oskrbela članica družbe gdč. Antonija Balant. — Priporočamo tudi drugim družbam slovenske šolske sestre v Trstu. — Dne 4. t. m. je umrla članica družbe Marija Zajc v Tomačevem. Z veliko težavo je prišla hudo bolna k vsprejemu v Ljubljano. Od tedaj je vedno bolj pešala in 6. t. m. so jo položili k zadnjemu počitku na mirodvor k Devici Mariji v Polju. Pogreba se je udeležilo odposlanstvo naše Marijine družbe. Naj počiva v miru! — Dne 7. t. m. je imela naša družba dve družbini sv. maši na Rožniku.

Iz Mekinj. Tukajšnja bratovščina Marijinega prečistega Srca

je v mesecu majniku slovesno praznovala desetletnico svojega obstoja. Sicer je ta bratovščina ena najstarejših te vrste na Kranjskem, če ne najstarejša, ker je bila ustanovljena že l 1718 od papeža Klemena XI. A vsled ukaza cesarja Jožefa II. je bila leta 1782 zatrta. Sklep, da se ta zatrta in že pozabljena bratovščina obnovi, je bil storjen v velikonočni noči 1895 ob

času strašnega potresa. L. 1896 jo je kanonično ustanovil r. kardinal in knezoškof ljubljanski J. Missia. (V pariški glavni bratovski knjigi je upisana pod tekočo številko 18.904). V teku desetih let se je obnovljena bratovščina lepo razvila ter šteje sedaj nekaj čez 3500 udov iz raznih krajev Kranjske. Bratovščina ima vsako četrto nedeljo v mesecu bratovski shod v mekinjski Marijini cerkvi z govorom v proslavo Marijinega Srca. Najlepši dan je imela dne 30. majnika 1896, ko je pred kratkim umrla prelat dr. J. Kulaviv v spremstvu številne duhovščine kronal z dragocenimi srebrnimi kronami kip Marijinega prečistega Srca ter dete Jezusa v Marijinem naročju. Toliko slavlja župnija mekinjska še ni doživela, kakor ta dan; zato pa ljudstvo slovesnega kronanja kar pozabiti ne more. V spomin tega za župnijo srečnega dneva se praznuje vsako leto 6. nedeljo po Veliki noči obletnica kronanja Marijinega s prelepo procesijo, pri kateri nosi 6 belo oblečenih deklet kronano Marijo v krasnem sprevodu. Kdor vidi ta sprevod, je ginjen. Letos, kakor navadno tudi druga leta, je iz Ljubljane prihitel povzdignit slovesnost preč. gospod kanonik Sušnik, ki je neumorno spovedoval, dvakrat propovedoval ter vodil slovesni sprevod. Dopoldne smo imeli sv. mašo s azistenco. Cerkev je bila lepo ozaljšana, kakor tudi prostor pred cerkvijo. Ranjemu proštu dr. Kulavicu, pospeševalju bratovščine, pa želimo udje (ter se ga hočemo v bratovskih molitvah spominjati), naj se mu kmalu izpolni želja (ako se že ni), ki jo je izrazil ranji v trenutku kronanja Marije Device, da sprejme iz rok Jezusovih na priprošnjo Marijino krono pravice in plačila v nebesih ter se veseli Marijine časti in slave blizo njenega materinskega Srca!

L. 1904 je izšla 19 strani broječa knjižica. Bratovščina Marijinega prečistega Srca v Mekinjah na Kranjskem, Zgodovinska črtica. Ako bi zanimivo knjižico kdo hotel si nabaviti, omenim, da jo vsakdo za par 10 v. znakm dobi poštine prosto na svoj naslov.

Blagoslov nove zastave v Mavčičah. Binokštni ponedeljek je bila slovesno blagoslovljena nova zastava »Marijinih družb« v Mavčičah. Naredila jo je prav lepo domača umetnica Ivana Wolgemut v Stari Loki za 520 kron. Zastava v primeri proti drugim ni draga, in prav lično iz-

delana. Zato moramo zgoraj imenovano res pohvaliti in jo priporočamo vsem Marijinim družbam pri napravi zastav. Na beli strani ima podobo Brezmadežne, na drugi plati pa sv. Jožefa. Slovesnost sama se je vršila v temle redu: Ob dveh popoldne so se zbrale vse tri Marijine družbe v župnišču, odkoder smo šli v procesiji v cerkev z zavito zastavo. Pred nami so šli fantje mladeniške Marijine družbe s svojim banderom. Precej na to je imel govor o pomenu zastave pri Marijinih družbah in o dolžnostih, katere imajo udje družbe in potem zastavo blagoslovil gospod škofijski voditelj dr. M. ob asistenci domačega župnika, duhovnika trbojskega in smledniškega kaplana. K lepemu traku, ki stane 100 kron, je mnogo pripomogla kumica Frančiška Drakslar, in ga po blagoslovu pripela na novo zastavo. Potem je bilo sprejetih 13 novih udov v Marijino družbo. S slovesnimi litanijami je končala lepa slavnost, ki ostane gotovo vsem udeležencem v trajnem spominu. Mi družbeniki pa stojmo zvesto pod to zastavo, pod njenim okriljem naj se ogrevajo srca naša za ljubezen do brezmadežno Spočete! I. V.

Medgorje na Koroškem. Čeravno »Bogoljub« prihaja k nam že tretje leto v 10 iztisih, pa vendar še ni bilo slišati od nas nobenega glasu. Zdaj morem vendar nekaj sporočiti, da ne boste mislili, da smo na Koroškem najzadnji. Imeli smo od 27. marca do 3. aprila sv. misijon, ki ni bil brez sadu. Na binkoštno nedeljo se je ustanovila Marijina družba za dekleta, ter bilo sprejetih 24 deklet. Prišli so iz Celovca č. g. Bajec o. Gabrijel ter nas goreče navduševali za Marijo. Kako srečne in vesele se zdaj čutimo, ko smo se izročile Marijinemu varstvu in si izvolile Marjio za svojo mater! Prirčna hvala vsem, ki so pripomogli k družbi!

Mladeniške družbe kranjske dekanije so izletele binkoštni torek na Bled. Na otoku so imeli slovesno sv. mašo, pri kateri je pridgal g. župnik iz Lesec o krščanski srčnosti, ki mora dičiti mladeniča. Potem so se vozili po jezeru, šli na grad, pred odhodom pa imeli pete litanije v novi farni cerkvi v Gradu in kratek nagovor za slovo. Za to priliko je zložil g. Pavšič dolgo pesem, katere — ker je ni bilo mogoče prednašati — naj par kitic tukaj sledi:

Prispeli smo semkaj v divno Gorenjsko,
kjer jezero naše skrivnostno šumlja,
kjer čolnič pri čolniču lahko se ziblje,
na otok, kjer biva Kraljica neba.

Prispeli smo semkaj, da tu se spoznamo,
da znova tu ogenj mladosti vzplamti,
vzplamti za Marijo, prečisto Devico,
da gledamo njene nebeške oči.

V svetišču Marijinem sredi otoka
naj danes prisega se naša glasi,
da hočemo zvesti ostati Mariji,
ostati jej danes, ostati vse dni.

V spomin pa podobo si njeno vtisnimo,
podobo to skrbno shranimo doma,
podobo Marije, kraljice na Bledu,
podobo Marije kraljice srca.

Iz Starega Trga pri Ložu. Umrli je dne 22. maja Uršula Martinčič, žena šneperškega logarja na Grajševki. Pokojna je bila skrbna vzgojiteljica svojih otrok, tiha, blaga duša, prav zgled poštene krščanske matere. Svetila jej večna luč!

Iz Ihana Tudi pri nas se gibljemo. Mladina je vsa vneta za nedolžno krščansko veselje. Večkrat so nam v izobraževalnem društvu že napravili vesele ure. — Za dekleta se je lani vpejlala Marijina družba, ki šteje krog 40 udov. Na praznik Mar. spočetja so nam gosp. župnik blagoslovili krasen kip Marije brezmadežne. Krasno je bilo, ko so ga dekleta med petjem Marijinih pesmi nesla v cerkev. Za vse dobro se imamo zahvaliti našemu skrbnemu gospodu župniku. M. L.

Iz Novakov (Goriško). Naša dekliška Marijina družba, lani v Binkoštih ustanovljena, šteje zdaj 24 članic, nekaj jih bo pa še tekom leta sprejetih. V prvem letu družbinega obstanka je Bog poklical v boljši svet Katarino Torkar. Sveti ji večna luč!

Šent-Jurij ob južni železnici. Tu je umrl Andrej Vovk, star 85 let, ki je imel pred 6 leti zlato poroko. Bil je krščanski mož, pobožnega duha, vedrega lica in usmiljen do siromakov. Svojo dolgo in mučno bolezen je prenašal voljno, še v največjih težavah je rad kako šaljivo povedal. Dobro pripravljen za smrt je z veseljem umrl. Zapustil je dobre bogaboječe otroke, kakršni so največja sreča za starše in njih krona v nebesih.

Iz Boštanja. Belo nedeljo in naslednjo je naša deklinška Mar. družba uprizorila igri: „Sv. Germana“ in „Jeza nad petelinom“. Prva igra je verskega, pobožnega značaja, druga pa je šaloigra. To je nekaj veselega iz naše deklinške družbe, ali za veseljem rada žalost prde. Tako je tudi v naši družbi. V četrtek na praznik Jez. vnebohoda je eno dekle iz družbe zadela velika nesreča. Ponesrečenka je pridno dekle, Terezija Papež iz Broda, ki se je še-le nedavno vpisala v deklinško Mar. družbo. (Tudi je naročnica na „Bogoljuba“.) Po nesreči jo je ustrelila v vrat njena sestra s puško v šali, meneč, da puška ni nabasana. Ves strel ji šel skozi vrat in spodnjo čeljust. Revco so prepegljali v Ljubljano v bolnišnico. Kaj bo z njo, se še ne vé! Tovaršicam jo priporočamo v molitev!

Boštanj. V dobi 5 let, odkar obstoji naša deklinška Marijina družba, je prva članica umrla 24. marca, namreč Marija Mlakar. Pogreb je bil zelo slovesen. Spremile smo jo z gorečimi svečami in z zastavo. Ob grobu so č. g. voditelj izpregovorili nekaj besedi ranjki v slovo in pevci so zapeli žalostinko.

Dolenja vas pri Ribnici. Neka oseba, ki noče biti javno imenovana, je sezidala lepo kapelico in za njo kupila krasen kip Marije, Mater dobrega sveta. Velečastiti g. dekan je kapelico in kip slovesno blagoslovil 13. maja.

Šent Janž. Dne 8. decembra 1905 so v župni cerkvi slovesno blagoslovili nova kipa presvetega Srca Jezusovega in Srca Marijinega. Isti dan so blagoslovili tudi zastavo mladeniške Marijine družbe. Kumica je bila Frančiška Potočin. Na sveti večer smo imeli predstavo „Pastirci pred Betlehemom“. Vsi navzoči so bili prav zadovoljni. V februarju je Marijina družba imela duhovne vaje, ki so jih vodili č. gg. očetje kapucini iz Krškega.

Ljubljana. Od 1. – 5. junija je imela III. Marijina kongregacija pri uršulinkah duhovne vaje. Kongregantinje so se jih prav hvalno s posnemanja vredno v nemo udeleževale.

Šmihel (pri Novem mestu). Deklinška Marijina družba se dobro giblje. Priredile smo dve igri. Bogoljuba beremo prav pridno, ki nam letos prav ugaja. Našo pozornost obračajo nase posebno oni članki „K Jezusu po Mariji“.

Imele smo letos tudi tridnevne duhovne vaje. Od zdaj naprej imamo vsako nedeljo in praznik molitveno uro (prej smo imele le jedenkrat v mesecu). Zanimivo je tudi, da je že letos enajst deklet iz Marijine družbe stopilo v zakon. — Mladeniška družba je tudi zase imela tridnevne duhovne vaje. Mnogi fantje so prav odločni in lepega življenja. Vsa čast jim. Da bi se to število še pomnožilo! — Nove orglje so nam prav všeč. Blagoslovljene so bile slovesno, in 8. maja, ko smo imeli celodnevno čiščenje, so se brale sv. maše za vse dobrotnike.

„En glažek, al' pa štir“. . . . Arabski pesnik pripoveduje tole: Ko je bila vsajena prva vinska trta, prikrade se satan ter jo napoji s krvjo jagnjeta, leva, opice in svinje. Ko so ga vprašali po vzroku je rekel: „Ako piješ kupico soka, ki ga rodi trta, boš vesel in nedolžen, kakor jagnje; če izprazniš dve kupici, boš dobil moč in čilost, da bo levu podoben; če popiješ tri kozarce vina, boš uganjal neumnosti in se boš obnašal kot „afna“, ako zavziješ štiri ali še več kupic vina, ponižal se boš do svinje in se valjal med njimi po blatu.“

„Satan je lažnik od začetka“; tukaj je pa vendar enkrat govoril resnico, vsaj za tretji in četrti kozarec. Ali ni res?

Nove knjige.

1. **Žalostna gora nad Preserjem**, spisal Fr. Pavšič. Mala knjižica v rdečih platnicah, ki ima na 32 straneh: 1. Zgodovinske črtice te božje poti; 2. govor v čast žalostni Materi božji; 3. sedem pesmic v čast sedmerim žalostim Marijinim. Knjižica se dobi za 20 vin. v Katoliški bukvarni. Priporočamo vsem, ki poznajo to priljubljeno božjo pot in radi hodijo nanjo ter časte žalostno Mater božjo.

2. **Norma et methodus agendorum in synodo dioecisana lavantina**, a die 6. usque ad diem 10. mensis augusti anni 1906 facienda. Edendum curavit celsissimus et excellentissimus ac reverendissimus Dominus Michael, princeps-episcopus lavantinus. — Knjižica napoveduje red in obred V. lavantinske škofijske sinode, ki bo letos od 6. do 10. avgusta v Mariboru.

Drobtine.

Brezbožnež zaničuje odpustke. Ko je bila l. 1854 slovesno razglašena in določena verska rešnica, da je bila Marija brez madeža izvirnega greha spočeta, je papež Pij IX. vernikom dovolil popolni odpustek. Nekega dne je bilo v neki gostilni na Nemškem zbranih več lahkomišljenih ljudi, ki so se norčevali iz podeljenega odpustka. »Čujte, tovariši« reče eden izmed njih, »igrajmo za odpustke. Kdor igro dobi, dobi odpustek«. S smehom so vsi privolili. Gostilničar prinese karte; — igra se prične. Oni, ki je stavil ta brezbožen nasvet, je igro dobil. V tem trenutku pa obledi, pade raz stola in je — mrlič. Bog se ne pusti smešiti.

Ob smrtni postelji. V malem mestecu Brentanje je nekaj časa živel pobožen francoski duhovnik Buržú (Boursoul). Zvedel je o nevarno bolnem človeku, ki se na premnoge prošnje in prizadevanja noče spraviti z Bogom. Vender gre Burzu k bolniku, ki mu kratko in odločno izjavi, da se noče spovedati. Burzu ne spregovori na to ničesar, ampak vstane ter tiho, mirno in počasi hodi po sobi gor in dol resno opazujoč bolnika. Bolnik se naveliča duhovnika; njegovi pogledi so mu postali neznosni, ter kratko malo jezno zahteva, da zapusti sobo. Burzu pa prav hladno odgovori: »Da sem jaz tukaj, Vam vendar nič ne škoduje«, in še dalje hodi po sobi. To še bolj razburji bolnika ter glasno kriči: »Enkrat za vselej Vam zapovem, da se spravite od tod«. »Dovolite mi, blagorodni gospod«, odgovori duhovnik, »da ostanem tukaj. Že večkrat sem bil pri smrti pobožnih duš; še nikoli pa pri smrti pogubljenih. Danes pa hočem biti, ker to videti je zelo koristno za govornika.« Te modre in resne besede so segle bolniku globoko v srce. Prestrašil se je in strah se mu je bral na obrazu. Burzu porabi trenutek milosti, bolnika nagovarja, podučuje ter pripravi za spoved. Ves skesan umrje.

Črtica iz življenja umrlega duhovnika. Ko sem v jeseni obiskal umrlega gospoda kanonika in dekana, J a n e z a O b l a k a v Kamniku, bil mi je ta obisk v veliko spodbudo. Našel sem častitljivega moža — samotarja, ki je do zadnjega izrabil vse svoje moči v blagor izročeni mu duš,

Zadnji čas so mu začele prav posebno oči pešati, zato je moral dušno pastirstvo zapustiti. A čas, ki mu ga je Bog še odločil, je ločen od sveta kar najlepše porabil za pripravo na smrt. — Ko sem mu pri zadnjem obisku podal roko, mi je ljubeznivo smehljajoč rekel: »Vidim vas ne, a poznam vas po glasu.« — »Zdaj vam je pa gotovo dolg čas, gospod kanonik«, mu jaz odvrnem, »bili ste navajeni prej vedno delati, a sedaj ne morete niti brati.« »Tega sem se tudi jaz najbolj bal in mislil sem, kaj bom počel slepec v samoti . . . Pa spomnil sem se, da sem bral o nekem svetniku, ki je rekel, da je sv. Križ njegova knjiga, iz katere vsak dan bere . . . No, mislil sem si, to bo tudi zame zdaj dobro in tako tudi jaz berem dasi slep vsak dan iz te knjige, in ni mi dolg čas« . . . Bil sem ginjen, ko sem to čul in ko sem se zadnjič od njega poslovil, rekel sem sam pri sebi: to je blag mož in blagor mu, ker se tako lepo pripravlja na smrt! J. L.

Kratkočasnice. Policist, ki je bil znan kot izvrsten vohun za ljudi, ki se jim pravi »nepridiprav«, je pripeljal sinkota v šolo. Katehet pripoveduje zgodbo Kajna in Abela. Deček pridno poslušaja; ob sklepu pa se oglasi in reče samozavestno: Jaz bom pa povedal našemu atu, bo tega poredneža koj dobil!*

Mali Vinko je šel z očetom v samostansko cerkev, kjer so ravno obhajali redovne sestre. Vinko radovedno vpraša: Kaj pa so dajali gospod sestram? Ljubega Bogeka, odgovori oče. Ko pride deček domu, steče takoj k mami ter toži žalostno: Mama, zdaj pa nimamo več ljubega Bogeka, sestre so ga v cerkvi pojedle. Kajne, da so poredne te sestre!

Pri nekem slavnostnem obedu, je bil navzoč tudi redovnik Zbrala se je obilna, odlična družba. Vmes so bile nekatere gospe, ki so se ponašale s pohujšljivo modo; imele so pod vratom precej izrezano obleko. Gospodar je bil v nemali zadregi ter se je jel opravičevati pri patru. Toda ta mu brez ovinkov odgovori tako, da so vsi slišali: »Nikar se ne vznemirjajte zaradi mene; tega sem jaz že vajen, saj sem bil deset let misijonar med divjaki.«

Odpustki meseca julija 1906.

1. Nedelja, I. v mesecu. Obiskovanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirke brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi. Udom bratov. sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

5. Četrtek, I. v mesecu. Udom brat. presvetega R. T. popolni odpustek v brat. cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udom bratov. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek, danes ali pa I. nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom brat. presv. R. T. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Sobota. Sv. Lavrencij Brindiški. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

8. Nedelja. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom pop. odpustek, kakor 7. dan t. m.

9. Pondeljek. Sv. Veronika de Julianis. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

14. Sobota. Sv. Bonaventura. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 7. t. m.

16. Pondeljek. Marija Devica Karmelska. V karmel. cerkvah dobimo danes pop. odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščemo cerkev in molimo v namen sv. Očeta. Odpustke moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hod k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sveto obhajilo: drugi morajo iti k izpovedi in svetemu obhajilu. Udje škapulirske brat. karmelske M. b. dobé en popolni odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelske redovne cerkve.

19. Četrtek. Sv. Vincencij Pavlj. Popolni odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. Petek. Sv. Elija, prerok. Popolni odpustek; a) udom škapulirske brat. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; b) udom brat. presvetega Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m., ker se v Bruslju danes praznuje spomin na čudež svetega R. Telesa.

22. Nedelja. Sv. Marija Magdalena. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m.; b) udom brat. prečistega Srca Marijinega.

26. Četrtek. Sv. Ana. Popolni odpustek udom bratovščine presv. R. T., kakor 5. dan t. m. Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; b) onim, ki niso višnjevi škapulir.

30. Pondeljek. Sv. Ignacij. Pop. odp. udom bratovščine sv. R. T. kakor 5. dan t. m.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec julij, namen od sv. očeta potrjen: Izvolitev stanú.

Javne zadeve: Sveti oče. — III. slovenski katoliški shod. — Zavod sv. Stanislava. — Katoličani v Bosni. — Nesrečna Rusija. — Volivna reforma. — Naši rojaki na tujem. — Spreobrnitev grešnikov. — Vojska zoper pljančevanje. — Da bi Bog vse neprípravljene varoval nagle in neprevidene smrti. — Da bi nas Bog varoval strele in toče. — Vsi mlačni Marijini družabniki in oni, ki so izstopili. — Spreobrnitev nevernikov; misijoni in misijonarji. — Dabi se Slovenci za misijone bolj zanimali.

Zasebne zadeve: Neka oseba za spoznanje volje božje pri volitvi stanú. — Tri bolne osebe za zdravje. — Nekdo za razsvetljenje. — Neka gluha oseba. — Zanimni starši.

Zahvale:

Za razne, od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: Neka oseba z Vrhnike. — Za pomoč v treh velikih stiskah. — Marija Špitalar v Svibnem. — Ana Jaklič pri sv. Gregorju. — M. Turk v Reki. — Ivan Majhen v Motniku. — A. Verbajs v Ljubljani. — U. P. v Sostrem. — Neka Mar. hči v Polzeli. — T. R. iz Trsta. — M. Kristanc v Mošah.

Darovi:

Za Detinstvo: Neimenovana 10 K; Marijine hčere v Tržiču 10 K; Mar. Zakrajšek v Hlebčah 3 K. — Za P. Baptista: č. g. župnik L. Krištofič 10 K, J. D. v Ljubljani 20 K. — Za afriške misijone: Jože Hrast v Medani. — Za misijone sploh: Neimenovana 10 K. — Za kruh sv. Antona: Neimenovan z Rečice 20 K.

**Krasen molitvenik
po jako znižani ceni!**

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo. Predoseljski šupnik in knezo škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vsor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo z mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

Rafael

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni šepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošt.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam. — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastoj:

Praški judek. Ujetnik morskega roparja. Maron krščanski deček s Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljatvi kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvene
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijeвиšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in obnovi, posreabri in
pozlati; v ognju je tudi strel-
vodne osti, vse po najnižji ceni.

Po naročilu vele. gosp. Andreja
Cebaškega izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

**Kdor se hoče poučiti o
alkoholnem vprašanju**

naroči si knjižico:

„Kaj je torej z alkoholom?“

Pisana kratko, jasno in pomenljivo.

Dobiva se po 70 vin. v **Katoliški
bukvarni v Ljubljani.**

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vspeh, katerega so dosegli slovenski
prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti
„Praški judek“ in „Žrtev spovedne molčeč-
nosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje
izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo
slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja.** Po-
vest. 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza.**
Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti
5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji.** Carigrajska
povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti
10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino
teh povesti, rečemo le, da ni samo skozi in skozi
mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo poudčna;
povesti se priporočajo same in si bodo pridobile
obilno prijateljstev. — Kdor hoče brati mične po-
vesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem
jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno stari
in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke
Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; na-
pravili ji boste s tem mnogo veselja, še večje
vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti,
ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z do-
brim berilom se doseže česče več kot s pogo-
stim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest
iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Li-
bana.** Povest iz časov zadnjega velikega pre-
gona po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kav-
kaških gor.

IV. zvezek: **Praški judek.** Povest. II. natis.
Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin.,
po pošti 5 vin. več.

Opomnimo tudi, da je povest istega pisatelja
„Žrtev spovedne molčečnosti“ popolnoma
posla, a bo že v enem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.